

Poselstwo pierwsze
**Chrystus – centrum i wszystko
oraz związek Boga i Jego ludu –
małżeństwa wszechświata**

Wersety biblijne: Mi 5,1; Jl 4,16-18; Am 9,11; Ml 3,20; Oz 2,21-22.

I. Podobnie jak Prorocy Wielcy, Prorocy Mniejsi odkrywają, że Boża ekonomia w Jego pełnym miłości karceniu Izraela, w Jego postępowaniu z Izraelem, zgodnym z zasadą Jego rządów, i w Jego sądzie nad narodami prowadzi do objawienia się Chrystusa, który jest centrum i wszystkim w Bożej ekonomii, i zaprowadzenia królestwa, wieku odnowienia, który wprowadzi stary i zniszczony wszechświat do nowego nieba i nowej ziemi oraz Nowej Jeruzalem – Mi 5,1; Jl 4,16-18; Am 9,11; Mt 19,28; Dz 3,21; Obj 21,1-2:

- A. Historia świata pokazuje wypełnienie tego, o czym mówili prorocy; Izrael od dwudziestu siedmiu stuleci doświadcza długiego, boskiego karcenia – Jl 1,4.
- B. Bóg karmił Izraela po to, by Chrystus mógł objawić to, że jest centrum i wszystkim w Bożej ekonomii; objawienie to zaprowadzi wiek odnowienia – 2,25; 4,16-18.
- C. Bóg porusza się, działa i zarządza sprawami świata, by wypełnić swą odwieczną ekonomię, czyli uczynić Chrystusa wszystkim dla ludzkości; służy to zaprowadzeniu królestwa, wieku odnowienia – Oz 14,2-10; Am 9,11; Mi 4,1-4.
- D. Głównym punktem wypowiedzi wszystkich proroków jest Chrystus – Łk 24,27; J 5,39:
 - 1. Boży zamiar, pragnienie, polega na tym, by uczynić Chrystusa centrum i wszystkim w Bożej ekonomii – Kol 1,15-18.
 - 2. W Nowym Testamencie Chrystus jest wszystkimi i we wszystkich; w nowym człowieku Chrystus jest wszystkimi i we wszystkich, dzięki czemu cały kościół to po prostu Chrystus – 3,10-11; 1 Kor 12,12.
- E. Główna myśl Proroków Mniejszych obejmuje następujące kwestie dotyczące Chrystusa:
 - 1. Bóg osądzi świat, więc grzesznicy powinni przygotować się na spotkanie z Nim – Jl 4,2a; Am 4,12; Dz 17,31.
 - 2. Chrystus, który był od zawsze Boski, przyszedł na ziemię i narodził się jako człowiek – Mi 5,1.
 - 3. Chrystus wszedł w śmierć i powstał z martwych, co służyło rozszerzeniu Bożego zbawienia na wszystkie narody – Jon 2,1; 2,11; 3,2.
 - 4. Grzesznikom, którzy nawrócą się i uwierzą w Chrystusa, Bóg przebaczy grzechy i usprawiedliwi ich, by uzyskali boskie życie i dzięki temu chodzili w boskim świetle oraz stali się mocarzami Chrystusa, posłanymi wraz z Nim przez Boga w trakcie powtórnego przyjścia Chrystusa – Am 4,12; Mi 7,8-9.18-19; Ha 2,4; Jl 4,11b.
 - 5. Chrystus wszędzie jak Słońce sprawiedliwości i przyjdzie jak Anioł przymierza, by królować na Syjonie i paść Izraela, po czym nastanie tysiącletnie królestwo i związane z nim odnowienie – Ml 3,20.1; Mi 4,1-3.7b; 5,3; Oz 14,5-9; Obj 20,4.6; Mt 19,28.

II. Zamiar Boga w Jego odwiecznej ekonomii polega na tym, by On i Jego wybrany lud stanowili małżeństwo wszechświata – Oz 1,2; 2,21-22; Jr 2,2:

- A. Wszyscy prorocy, od Izajasza po Malachiasza, kładli największy nacisk w przekazywanym objawieniu na to, że Bóg chce uzyskać organiczny związek ze swoim wybranym ludem – Oz 2,21-22:
1. W związku tym Bóg jest życiem swego ludu, a ten jest Jego wyrazem; w ten sposób Bóg i Jego wybrany lud stają się małżeństwem wszechświata – Obj 22,17.
 2. Zarówno Prorocy Wielcy, jak i Mniejsi nazywają Boga Mężem, a Jego wybrany lud – żoną; myśl ta znajduje pełne rozwinięcie w Nowym Testamencie – Mt 9,15; 2 Kor 11,2; Obj 21,2.9-10.
- B. Cała Biblia jest boską historią miłosną, która pokazuje, że Bóg przez wieki kochał człowieka romantyczną miłością; Biblia to relacja o tym, jak Bóg zaleca się do swego wybranego ludu i na koniec go poślubia – Rdz 2,21-24; Pnp 1,2-4; Iz 54,5; 62,5; Jr 2,2; 3,1.14; 31,32; Ez 16,8; 23,5; Oz 2,9.21; Mt 9,15; J 3,29; 2 Kor 11,2; Ef 5,25-32; Obj 19,7; 21,2.9-10; 22,17.
1. Gdy jako Boży lud wchodzimy w miłosną więź z Bogiem, otrzymujemy Jego życie, tak jak Ewa otrzymała życie Adama – Rdz 2,21-22.
 2. To życie pozwala nam stać się jedno z Bogiem i czyni Go jedno z nami – J 3,3.5-6.15-16.29-30.
 3. Kochając Pana jako swego Męża i w ten sposób uczestnicząc w Jego życiu i naturze, stajemy się z Nim jedno i jesteśmy Jego partnerką, powiększeniem i wyrazem – 2 Kor 11,2; 2 P 1,4; J 3,15-16.29-30.
 4. Pieśń nad Pieśniami ukazuje boską historię miłosną – 1,2-4:
 - a. Księga ta w poetyckiej formie przedstawia cudowny i barwny obraz oblubieńczej miłości, jaką żywią do siebie: Chrystus—Oblubieniec i miłująca Go oblubienica; radują się oni sobą nawzajem, doświadczając zespolenia Jego boskich przymiotów z ludzkimi cnotami tych, którzy Go miłują – w. 15-16; 4,7.10-15; 5,1-2; 6,4.10.
 - b. W świetle Pieśni nad Pieśniami nasza więź z Panem winna być szalenie romantyczna; jeżeli między nami a Panem Jezusem nie ma romantyzmu, jesteśmy chrześcijanami religijnymi, a nie romantycznymi.
 5. Zarówno stare, jak i nowe przymierze to zaślubiny; w ten sposób napisany został i cały Stary, i Nowy Testament– Jr 2,2:
 - a. Cała Biblia to słowa, w których Bóg zaleca się do człowieka; Biblia w całości zawiera słowa boskich załotów – 2 Kor 11,2.
 - b. Jeżeli pragniemy zachować słowa Bożych załotów, potrzebujemy wrażliwej i czulej miłości do Niego; ten rodzaj czulej i wrażliwej miłości przedstawia Pieśń nad Pieśniami, obrazująca miłość między Umiłowanym a Jego miłością – 1,2-4; 2 Kor 5,14-15; J 14,21.23.
- C. Bóg stworzył człowieka po to, by mieć partnerkę – Rdz 1,26:
1. Bóg kocha i stworzył człowieka na swój obraz jako kogoś, kto darzy miłością, po to by człowiek Go kochał – Mk 12,30; 1 Kor 2,9.
 2. Bóg stworzył człowieka wedle tego, jaki sam jest – Rdz 5,1-2:
 - a. Bóg jest miłujący i chce, żeby człowiek Go pokochał – 1 J 4,19.
 - b. W ten sposób zapanuje wzajemna więź miłości między Bogiem a ludzkością, tymi, których stworzył On, by byli Jego partnerką – Obj 22,17.
- D. Bóg wybrał Izraela na swoją małżonkę – Oz 2,21-22; Jr 2,2; 31,3; Ez 16,8.

- E. W typologii niektóre kobiety w Starym Testamencie ukazują, że kościół jest partnerką Chrystusa – Rdz 24,67; 41,45; Rt 4,13; 1 Sm 25,40-42; Pnp 7,1:
1. Typem kościoła, partnerki Chrystusa, jest Ewa, partnerka Adama; to, że Ewa wyszła z Adama, symbolizuje to, że kościół wychodzi z Chrystusa i ma Jego życie oraz naturę – Rdz 2,21-24; Ef 5,23-32.
 2. Typem kościoła, partnerki Chrystusa, wybranej ze świata, jest Rebeka – Rdz 24,67.
 3. Typem kościoła, partnerki Chrystusa, która została odkupiona, jest Rut – Rt 4,13.
 4. Typem kościoła, partnerki Chrystusa, będącej kościołem walującym pośrodku cierpień, jest Abigail – 1 Sm 25,40-42.
 5. Typem kościoła, powielenia Chrystusa, pasującego do Niego, jest Szulamitka, która za Niego wychodzi – Pnp 7,1
- F. Pan Jezus przyszedł jako Oblubieniec po oblubienicę – J 3,29; Mt 9,15:
1. Pan Jezus odradza kościół, by był Jego oblubienicą – J 3,3.5-6.29-30.
 2. Pan jest Oblubieńcem mającym boskie życie i boską naturę; jeżeli mamy zostać Jego oblubienicą, też musimy mieć boskie życie i boską naturę – Mt 9,15; 1,18.20.23; J 3,15; 2 P 1,4.
 3. Dzięki odrodzeniu otrzymujemy inne, boskie życie; w tym życiu i dzięki niemu możemy się stać partnerką Chrystusa, która będzie do Niego pasowała – J 3,3.5-6.15.29; Obj 22,17.
- G. Pod koniec tego wieku Chrystus poślubi swój odkupiony lud i weźmie go za żonę – 19,7:
1. Obecny wiek jest wiekiem „randkowania”, zalotów i zaręczyn między Bogiem a Jego ludem – 2 Kor 11,2.
 2. Pod koniec tego wieku nastąpi chwalebny dzień wesela, kiedy Chrystus poślubi tych, których odkupił – Obj 19,7-9.
- H. Pod koniec Biblii widzimy, że Bóg będzie cieszył się pożyciem małżeńskim ze swoim ludem w wieczności i przez wieczność – 21,9:
1. Przez wieczność w nowym niebie i nowej ziemi Nowa Jeruzalem będzie małżonką Baranka – w. 2; 22,17.
 2. Oto wypełnienie boskiej historii miłosnej objawionej w Piśmie Świętym – Jr 2,2; Oz 2,21-22; Obj 19,7; 22,17.

Poselstwo drugie

Przywrócenie Izraela – przeobrażenie w życiu za pomocą Bożej miłości

Wersety biblijne: Oz 14,5-9; 11,1.

I. Księga Ozeasza 14,5-9 przedstawia Izrael w okresie przywrócenia (Mt 19,28) i objawia to w wersetach 2,17-25; 3,5; 6,1-3 oraz 10,12:

A. „Będę Izraelowi jako rosa” – 14,6a:

1. Rosa symbolizuje świeżą i orzeźwiającą Bożą łaskę, który przychodzi do nas za pośrednictwem świeżo okazanej przez Boga życzliwości (Lm 3,22-23; zob. Prz 19,12); łaska ta – przetworzony i zwieńczony Trójjedyny Bóg, nasz zasób życia, którym możemy się radować (J 1,14.16-17; 2 Kor 13,13) – nas nawadnia.
2. Rosa symbolizuje codzienną łaskę, łaskę, którą otrzymujemy na co dzień; każdego ranka Pańska łaska zstępuje na nas niczym świeża rosa – Ps 133,3.
3. Manna pojawiała się wraz z rosą – rosą poranną; bez rosy nie można dostać manny – Wj 16,13-14; Lb 11,9:
 - a. Jeśli rano podczas spędzania czasu z Panem będziemy zbierali mannę, musimy doświadczyć świeżości rosy, świeżości Bożej łaski – Lm 3,22-23; 1 Kor 15,10; 2 Kor 12,9.
 - b. Jeśli w trakcie porannego czytania Słowa pojawia się rosa, Słowo prawdziwie staje się dla nas pokarmem; z naszego doświadczenia wynika, że tam, gdzie jest rosa, jest też manna – Wj 16,13-14; Lb 11,9.
4. Gdy wśród braci, którzy mieszkają razem, panuje jedność, zstępuje rosa i radujemy się boskim życiem – Ps 133,3.

B. „Tak że rozkwitnie jak lilia” – Oz 14,6b:

1. Lilia symbolizuje życie wiary w Boga, życie nieskalane, które ufa Bogu; lilie symbolizują tych, którzy żyją poddani Bożej opiece – Mt 6,28:
 - a. Kochająca Chrystusa uświadamia sobie, że jest tylko małym człowieczkiem, który prowadzi życie pokładania ufności i znajduje się w nisko położonym miejscu – Pnp 2,1.
 - b. Chrystus ceni sobie tego, kto tak ufa, kto prowadzi nieskalane i pełne ufności życie wśród zepsutych i niewierzących ludzi – w. 2.
2. Wierzący, który jest filarem, czyli znakiem Bożej budowli, musi nieść świadectwo życia przez wiarę; w taki sposób niesie odpowiedzialność i wyraża bogactwa życia w wyniku procesu zmartwychwstania – 1 Krl 7,15-22:
 - a. Musimy sobie uświadomić, że Bóg jest, a nas nie ma, że Chrystus jest wszystkim, my zaś niczym – Hbr 11,6; J 15,5; 21,3.
 - b. Musimy doświadczać Chrystusa, którego Bóg osądził i który stał się siłą podtrzymującą Bożego mieszkania; jeśli w taki sposób będziemy doświadczać Chrystusa, osądzimy siebie samych i stwierdzimy, że jesteśmy upadli, niezdolni, do niczego się nie nadajemy i jesteśmy niczym – 1 Krl 7,15-16; Obj 1,15; 2 Kor 12,11.
 - c. Musimy żyć przez wiarę w Boga, nie przez to, czym jesteśmy ani co możemy uczynić – Ga 2,20; 2 Kor 1,24; 5,7; 4,13:

- (1) Musimy być lilią, czyli istnieć dzięki temu, czym dla nas jest Bóg, a nie dzięki temu, czym sami jesteśmy – Mt 6,28.30.
- (2) Już nie ja, lecz Chrystus, który żyje we mnie – oto lilia – Ga 2,20.
- C. „Zapuści korzenie swe jak drzewa Libanu” – Oz 14,6c:
1. Zapuszczenie korzeni jak drzewa Libanu oznacza stanie mocno w zmartwychwstałym, wywyższonym i szlachetnym człowieczeństwie – zob. Pnp 3,9; 5,15.
 2. Rozkwitnięcie lilii łączy się z korzeniami cedrów libańskich w Księdze Ozeasza 14,6:
 - a. Lilia mówi o prostym, nieskomplikowanym życiu, kruchym życiu wiary i pokładania ufności – Pnp 2,1-2.
 - b. Korzenie cedru sięgają głęboko i są ukryte, co obrazuje, że musimy mieć głębokie, duchowe korzenie i być głęboko pogrzebani – Mk 4,6; Łk 8,13; Jr 17,7-8; Rz 6,4.
- D. „Jego odrośle się rozwiną, jego wspaniałość będzie jak drzewa oliwnego, a woń jak drzew Libanu” – Oz 14,7:
1. Rozwinięte odrośle symbolizują rozkwit i rozrost.
 2. Jego wspaniałość niczym drzewa oliwnego symbolizuje chwałę wyrażającą się w owocności:
 - a. Drzewo oliwne nie odznacza się żadną wspaniałością; Biblia objawia, że dla Boga wspaniałe nie jest to, co na powierzchni, lecz prawdziwy owoc – Sdz 9,9.
 - b. Drzewo oliwne rodzi owoc, z którego tłoczy się oliwę; jego wspaniałość tkwi w owocu; podobnie wspaniałość życia chrześcijańskiego tkwi w przynoszeniu owocu Ducha – Ga 5,22-23.
 - c. Oliwa z drzewa oliwnego służyła do uczczenia Boga i człowieka, co oznacza, że ci, którzy postępują według Ducha, czczą Boga, ci zaś, którzy usługują Duchem, czczą człowieka – Sdz 9,9; Ga 5,16.25; 2 Kor 3,6.8.
 3. Woń jak woń drzew Libanu symbolizuje słodką woń życia w wywyższonym człowieczeństwie – Oz 14,7:
 - a. Woń to zapach, zmysł powonienia zaś jest niezwykle wrażliwym zmysłem – odbiera bodźce bez oznak ani dotyku.
 - b. Tam, gdzie jest woń, nie trzeba nic mówić, gdyż woni nie da się ukryć – 2 Krl 4,9; 2 Kor 2,14-15.
 - c. Drzewo oliwne obrazuje Chrystusa, który jest pełen Ducha Świętego i namaszczone Duchem; gdy będziemy nieśli Jego wspaniałość, inni tę woń wyczują – Sdz 9,9; Hbr 1,9.
- E. „Wróć ci, co siedzą w jego cieniu; ożyją jak ziarno i puszcza pąki jak winorośl; jego sława będzie jak sława wina Libanu” – Oz 14,8:
1. Siedzenie w jego cieniu symbolizuje ocienianie wystarczającą łaską, którą się radujemy – Pnp 2,3b; Iz 4,5-6; 2 Kor 12,9.
 2. Ożyć jak ziarno to być pełnym życia, co służy wytwarzaniu pokarmu, który zaspokaja.
 3. Wypuszczenie pąków niczym winorośl oznacza rozkwit służący wytworzeniu napoju, który rozwesela.
 4. Jego sława jak wina Libanu symbolizuje dobre imię, które rozchodzi się niczym wyborne wino.
- F. „Jestem jak zielona jodła; ze Mnie się owoc twój znalazł” – Oz 14,9b:
1. Zielona jodła to symbol Boga, który żyje, nie zmienia się, zawsze jest nowy i wiecznie zielony – Wj 3,14; J 8,58; Obj 1,8:

- a. Bóg jest Bogiem wiecznym, a Jego życie – życiem wiecznym; On zatem się nie zmienia, wiecznie istnieje i zawsze jest nowy – Rdz 21,33; Obj 21,5.
- b. Ponieważ Bóg nigdy nie zawodzi swego ludu, możemy z całą pewnością Mu ufać i otrzymywać od Niego swój owoc – Oz 14,9b.
- 2. Efraim wydał owoc z Jahwe, co wskazuje na jedność Izraela z Jahwe; to coś więcej niż tylko organiczny związek – to jedność dwojga w jednym życiu, w jednej naturze i jednym postępowaniu – J 6,57b; Ga 2,20.
- G. Księga Ozeasza 14,5-9 to obraz tego, co – jak mamy nadzieję – stanie się ze wszystkimi kościołami miejscowymi w Pańskim odzyskiwaniu – Dz 2,46-47; 4,33; 11,23; 2 Kor 8,1.

II. Czynnikiem wpływającym na przeobrażenie Izraela, opisane przez Księgę Ozeasza 14,5-8, jest miłość w życiu:

- A. Miłość w życiu, przypominająca miłość ojca do syna, przeobraża innych w wyniku wzrostu w życiu – 11,1, przyp. 1; Rz 12,2; 2 Kor 3,18; 2 P 1,5-7.
- B. Nasza więź z Bogiem jest więzią boskiego, wiecznego życia – 1 J 5,11:
 - 1. Życie to nas ożywia, odradza, uświęca w aspekcie pozycji i usposobienia, odnawia, przeobraża, upodabnia, czyni dojrzałymi oraz otacza chwałą, czyniąc nas takimi samymi jak Bóg w życiu, naturze, wyglądzie i chwale – J 3,5-6.15; Ef 5,26; Rz 12,2; 8,29; Mt 5,48; Obj 21,10-11.
 - 2. Izrael na początku Księgi Ozeasza był nierządnicą, zaś przy końcu stał się synem; księga ta zatem ukazuje rezultat – przeobrażenie w życiu za pomocą Bożej miłości – 11,1; zob. Rz 8,28-29; Hbr 12,5-10.

Poselstwo trzecie

Trzykrotne wskazanie na Chrystusa

Wersety biblijne: Oz 11,1.4.

I. „Miłowałem Izraela, gdy jeszcze był dzieckiem, i syna swego wezwałem z Egiptu” – Oz 11,1:

- A. Werset ten wskazuje na Chrystusa i więź, jaką ma On z Izraelem jako Syn Boży, którego Bóg umiłował i wezwał z Egiptu – Mt 2,13-15.
- B. Pokazuje to, że chociaż Izrael stał się nadzwyczaj zły, Chrystus wszedł w organiczną jedność z nim poprzez wcielenie, które uczyniło Go prawdziwym Izraelitą; Chrystus – będąc Synem Bożym – połączył się z Izraelem.
- C. Księga Ozeasza 11,1 wskazuje na Chrystusa, który jest Synem Bożym; werset ten pokazuje również, że cały wybrany lud Boży staje się synami Bożymi z racji tego, że jest organicznie połączony z Chrystusem – Rz 11,17; Ga 3,26:
 - 1. Jest to możliwe, gdyż Chrystus jest Synem Bożym w dwóch aspektach: jako jednorodzony Syn Boży i jako pierworodny Syn Boży.
 - 2. W wieczności Chrystus był jednorodzonym Synem Bożym (J 3,16; 1 J 4,9), który miał jedynie boskość, bez człowieczeństwa; był pod tym względem wyjątkowy.
 - 3. Jednak pewnego dnia wcielił się i stał człowiekiem, wszedł w człowieczeństwo i przyjął ludzką naturę za część swej istoty – J 1,14.
 - 4. Został mianowany Synem Bożym w swoim człowieczeństwie dopiero w zmartwychwstaniu; dlatego w Dz 13,33 Paweł powiedział: „Bóg całkowicie wypełnił tę obietnicę wobec nas, ich dzieci, wzbudziwszy Jezusa, jak to napisano w psalmie drugim: Synem Moim jesteś, dzisiaj Cię zrodziłem”; werset ten pokazuje, że dla człowieka Jezusa zmartwychwstanie było narodzinami.
 - 5. Gdy Chrystus poniósł za nas na krzyżu wszechzawierającą, zastępczą śmierć, wszedł w zmartwychwstanie; w zmartwychwstaniu i za jego sprawą narodził się z Boga w swoim człowieczeństwie i został mianowany w swoim człowieczeństwie pierworodnym Synem Bożym, mającym zarówno boskość, jak i człowieczeństwo – Rz 1,3-4; 8,29.
 - 6. Tak więc prócz tego, że Chrystus był jedynym, jednorodzonym Synem Bożym od wieczności, po swoim wcieleniu i dzięki swemu zmartwychwstaniu stał się Synem Bożym w innym sensie – tj. stał się pierworodnym Synem Bożym – Hbr 1,5-6.
 - 7. Ponadto, w zmartwychwstaniu Chrystusa wszyscy Jego wierzący zostali zrodzeni z Boga, narodzili się na nowo (1 P 1,3) i stali się licznymi synami Bożymi (Hbr 2,10), licznymi braćmi Chrystusa (Rz 8,29), a przez to Jego członkami, tworzącymi Jego organiczne Ciało.

II. „Pociągnąłem ich ludzkimi więzami, a były to powrozy miłości” – Oz 11,4a:

- A. „Więzy ludzkie” i „powrozy miłości” to wyrażenia w formie przydawki rzeczownikowej; powrozy miłości to więzi ludzkie; oznacza to, że więzy, o których mowa w tym wersecie, składają się z różnych części, a każda z nich obejmuje człowieczeństwo Chrystusa w Jego wcieleniu, ludzkim życiu, ukrzyżowaniu, zmartwychwstaniu i wniebowstąpieniu.
- B. Ukazuje to, że Bóg kocha nas boską miłością nie na poziomie boskości, lecz człowieczeństwa; miłość Boża jest boska, lecz dociera do nas w więzach ludzkich, czyli poprzez człowieczeństwo Chrystusa.
- C. Więzy ludzkie, za pośrednictwem których Bóg nas pociąga, obejmują wcielenie Chrystusa, jego ludzkie życie, ukrzyżowanie, zmartwychwstanie i wniebowstąpienie; to dzięki wszystkim tym krokom dociera do nas w Jego zbawieniu Boża miłość – Rz 5,8; 1 J 4,9-10:
 - 1. Wcielenie Chrystusa służyło wniesieniu Boga w człowieka w wyniku tego, że Bóg wcielił się i stał człowiekiem w ciele (J 1,14; Rdz 3,15; 22,18; 2 Sm 7,12-14a; Iz 7,14; 9,5; Mi 5,2), zespolił boskość z człowieczeństwem, narodził się z boskiego Ducha i ludzkiej dziewicy (Mt 1,20) oraz

doprowadził do powstania Boga-człowieka – Emmanuela (w. 23), prototypu służącego do masowego powielenia licznych Bóg-ludzi.

2. Dzięki ludzkiemu życiu, trwającemu trzydzieści trzy i pół roku, Chrystus prowadził ludzkie życie, które wyraziło boskie przymioty jako ludzkie cnoty; w ten sposób wyraził Boga w człowieczeństwie, gdyż prowadził ukrzyżowane życie, które wyrażało boskie życie; ustanowił tym samym wzór dla wielu Bóg-ludzi w przyszłości – wzór osoby ukrzyżowanej, która żyje, by Bóg mógł wyrazić się poprzez człowieczeństwo.
3. Wszechzawierająca śmierć Chrystusa dokonała następujących rzeczy:
 - a. W wyniku swej śmierci Chrystus ukrzyżował ciało grzechu – Ga 5,24; Rz 8,3b.
 - b. W wyniku swej śmierci potępił grzech (grzech w upadłym ciecie [7,18] i sam uczyniony został grzechem przez to, że stał się ciałem grzechu na jego podobieństwo [2 Kor 5,21a]) oraz zgładził grzech (włącznie z grzechami), przelewając swą drogocenną krew – Rz 8,3b; J 1,29; Hbr 9,26b.28a; J 19,34b.
 - c. W wyniku swej śmierci zniszczył diabła, który dzierży moc śmierci i który powiązany jest z upadłym ciałem człowieka – Hbr 2,14; J 12,31b.
 - d. W wyniku swej śmierci osądził świat i wyrzucił jego władcę, diabła – w. 31; Ga 6,14b.
 - e. W wyniku swej śmierci położył kres staremu stworzeniu przez to, że ukrzyżował starego człowieka – Rz 6,6.
 - f. W wyniku swej śmierci zniósł prawo przykazań, zawarte w przepisach – Ef 2,15a.
 - g. W wyniku swej śmierci uwolnił boskie życie z siebie, pojedynczego ziarna, i umieścił je w licznych ziarnach; symbolizuje to woda, która wypłynęła w czasie Jego śmierci – J 12,24; 19,34b.
4. Wszechpokonujące zmartwychwstanie Chrystusa dokonało następujących rzeczy:
 - a. Doprowadziło do powstania pierwotnego Syna Bożego w wyniku wniesienia człowieczeństwa Chrystusa w boskość i Jego narodzin z Boga (Dz 13,33; Ps 2,7), czyli w wyniku mianowania nasienia Dawida dzięki boskości (Duchowi świętości) Chrystusa w mocy zmartwychwstania, przez co stał się On pierwotnym Synem Bożym (Rz 1,4; 8,29; Hbr 1,3-6).
 - b. Odrodziło cały wybrany lud Boży, w wyniku czego stał się on licznymi synami Bożymi oraz licznymi braćmi pierwotnego Syna Bożego – zmartwychwstałego Boga-człowieka, Chrystusa – 1 P 1,3; Hbr 2,10; Rz 8,29.
 - c. Zwieńczyło Ducha Bożego, który stał się życiodajnym Duchem – 1 Kor 15,45b.
5. Wszechprzekraczające wniebowstąpienie Chrystusa dokonało następujących rzeczy:
 - a. Chrystus w swoim wszechprzekraczającym wniebowstąpieniu przekroczył Hades (gdzie trzymeni są umarli), ziemię (gdzie upadli ludzie poruszają się przeciwko Bogu), powietrze (gdzie Szatan i jego moce ciemności działają przeciwko Bogu) i całe niebiosy (gdzie dostęp ma Szatan) – Ef 1,20-21; 4,8-10; Hbr 4,14; 7,26.
 - b. Dzięki wniebowstąpieniu Chrystus przekazał siebie kościołowi, który jest Jego Ciałem, pełnią Tego, który napenia wszystko we wszystkich – Ef 1,22-23.
 - c. W swoim wniebowstąpieniu jest On Głową Ciała, kościoła i zajmuje pierwsze miejsce we wszystkim – Kol 1,18.
 - d. W swoim wniebowstąpieniu uczyniony został i Panem, i Chrystusem (Dz 2,36), i Przywódcą (wszystkich królów) oraz Zbawicielem (5,31).
 - e. W swoim wniebowstąpieniu jest naszym Arcykapłanem w Bożej nowotestamentowej ekonomii (Hbr 4,14; 7,26; 9,11), a przez to Pośrednikiem i pewnością nowego przymierza (w. 15; 7,22), Sługą w niebiańskim świętym świętych (8,2), Rzecznikiem (Adwokatem) nowotestamentowych wierzących (1 J 2,1; J 14,16.26; 15,26; 16,7) i Orędownikiem nowotestamentowych wierzących po prawicy Boga, a także wewnątrz nich (Rz 8,34.26).

- D. Bez Chrystusa wieczna Boża miłość, Jego niezmienna, zwycięska miłość nie mogłaby nad nami zapanować; wieczna Boża miłość panuje, gdyż jest miłością w Chrystusie, z Chrystusem, przez Chrystusa i dla Chrystusa.

III. „Byłem dla nich jak ten, co usuwa jarzmo ze szczęk, i każdemu delikatnie podawałem pokarm” – Oz 11,4b:

- A. Jarzmo to było jarzmem faraona w Egipcie, a jedzenie to spożywanie manny, która była typem Chrystusa, niebiańskiego pokarmu na pustyni – J 6,31-35.57.
- B. Gdy zostaliśmy zbawieni, Bóg pociągnął nas więzami ludzkimi, powrozami miłości i teraz karmi nas Chrystusem; czasem może chcemy za dużo zjeść lub też zjeść pospiesznie, Bóg jednakże pragnie, byśmy jedli powoli i delikatnie, z dozą cierpliwości i wytrwałości; w taki sposób nas karmi.
- C. Faraon włożył ciężkie jarzmo na Izraela, Bóg jednak je zdjął i delikatnie sprawił, że zaczęli jeść, przywodząc ich na pustynię, gdzie karmił ich delikatnie co rano manną – Wj 16,14-18:
1. Gdy dzieci Izraela ujrzały mannę, rzekły do siebie: „Co to jest?” (w. 15); to hebrajskie słowo *man hu*, od którego pochodzi słowo „manna”; pokazuje to, że Chrystus, nasz jedyny, niebiański pokarm, jest tajemnicą, prawdziwym „co to jest?”
 2. W Księdze Rodzaju 16 zawarta jest głęboka prawda: Bóg chce zmienić nam dietę; dietą tą ma się stać Chrystus, prawdziwa manna, którą Bóg zesłał swemu wybranemu ludowi, by żył on z powodu Chrystusa – J 6,31-35.48-51.57-58:
 - a. Dając swojemu ludowi do jedzenia mannę, Bóg pokazywał, że zamierza zmienić naturę swego ludu, jego wewnętrzny skład, i w ten sposób wypełnić swój zamysł.
 - b. Bóg w swym zbawieniu zamierzył, że wbuduje siebie w wierzących w Chrystusa i zmieni ich wewnętrzny skład, karmiąc ich Nim jako niebiańskim pokarmem, i tym samym przebudowując ich Nim, by stali się mieszkaniem Boga – zob. Mt 4,4; Jr 15,16.
 3. Jawna manna to manna, której nie zjedliśmy, zaś manna ukryta odnosi się do manny, którą spożyliśmy, strawiliśmy i przyswoiliśmy – Obj 2,17:
 - a. „Nie myśl, że nie możesz być zwycięzcą. Możesz nim się stać, radując się Chrystusem, który jest manną. Jedz jawną mannę, a Chrystus stanie się twoją manną ukrytą. Ta ukryta manna uczyni z ciebie zwycięzcę” (*Studium życia Księgi Wyjścia*, s. 423).
 - b. Wszystko, co spożyjemy z Chrystusa, który staje się przebudowującym nas pierwiastkiem i naszym zasobem, czyniącym nas Bożym mieszkaniem w tym wszechświecie, stanie się wieczną pamiątką – Wj 16,16.32.
 - c. Tak jak na mannie w złotym dzbanie skupiało się Boże mieszkanie, tak i na Chrystusie, mannie, którą spożywamy, skupia się obecnie Boża budowla – Hbr 9,3-4; J 6,57.63; zob. Obj 2,7.17.

Centralna myśl Księgi Joela i zawarte w niej rządzące proroctwo o czterech rodzajach szarańczy

Wersety biblijne: Jl 1,1-4; 2,25-3,5; 4,11.

I. Musimy ujrzeć centralną myśl Księgi Joela wraz z rządzącym nią proroctwem o czterech rodzajach szarańczy:

- A. Imię Joel znaczy „Jahwe jest Bogiem” – 1,1.
- B. „Słuchajcie tego wy, starcy, nasłuchujcie wy, wszyscy mieszkańcy kraju! Czy stało się coś takiego za waszych dni lub też za dni waszych ojców? Opowiadajcie to swoim dzieciom, a wasze dzieci niech opowiadają to swoim dzieciom, a ich dzieci następnemu pokoleniu! Co pozostało po gazam, zjadła szarańcza, a co pozostało po szarańczy, zjadł jelek, a co pozostało po jelek, zjadł chasil” – w. 2-4:
 - 1. W wersecie 4 szarańczę opisują cztery słowa, które prawdopodobnie odnoszą się do tego samego gatunku w poszczególnych fazach rozwoju – zob. 2,25.
 - 2. Cztery fazy jednego gatunku szarańczy odnoszą się do narodów, które wyniszczyły Izrael za pośrednictwem czterech następujących po sobie imperiów: babilońskiego, medo-perskiego, greckiego i rzymskiego, włącznie z Antychrystem, który będzie ostatnim cesarzem cesarstwa rzymskiego – Obj 17,8-11; zob. Dn 7,12.
 - 3. Wojska tych imperiów były niczym szarańcza (Jl 2,25), która nadciągała i niszczyła oraz doszczętnie pożerała Izrael, pochłaniając jego lud, ziemię, pola, plony, pokarm i napoje, ucinając tym samym składanie ofiar.
 - 4. Imperia te odpowiadają czterem częściom wielkiego ludzkiego posągu w Księdze Daniela 2,31-33, czterem bestiom w Księdze Daniela 7,3-8 (zob. Obj 13,1-2) i czterem rogom w Księdze Zachariasza 2,1-4.
 - 5. Chrystus pokona je i położy im kres, ustanowi królestwo i zapanuje pośród zbawionego Izraela w wieku odnowienia – Dn 2,34-35.
- C. Już na ok. 200 lat przed nadejściem Nebukadnesara, króla Babilonu, Bóg zaczął posyłać proroków i ostrzegał Izrael, udzielał mu rad oraz wzywał, by powrócił do Niego; Izrael nie posłuchał proroków, co zmusiło Boga do zesłania czterech rodzajów szarańczy i ukarania swego ludu; Izrael przez kilkaset lat doświadczał tego, jak szarańcza cięła go, roiła się, lizła i pożerała:
 - 1. Bóg, przyzwalając na cierpienia Izraela, jakich doznawał on ze strony szarańczy, miał na celu zaistnienie małżeństwa Józefa i Marii, aby móc narodzić się w człowieku, jako człowiek i z człowieka i stać się już nie tylko Bogiem, lecz Bogiem-człowiekiem; Bóg posłużył się w tym celu cierpieniami Żydów i doprowadził do wcielenia – wydarzenia bez precedensu, w wyniku którego wniósł siebie w człowieka i zespolił się z nim w jedno.
 - 2. Ponadto Bóg posłużył się szarańczą, by stworzyć niezbędne warunki w otoczeniu do realizacji swego zamysłu:
 - a. Cesarstwo rzymskie, całkowita suma czterech imperiów, dostarczyło wszystkiego, co niezbędne do tego, by wcielony Bóg żył, poruszał się i działał na ziemi.
 - b. Cesarstwo to zapewniło również środki do tego, by Chrystus został ukrzyżowany i dokonał Bożego odkupienia (J 18,31-32), umożliwiło wylanie Ducha, przetworzonego i zwieńczonego Trójjedynego Boga, na wszelkie ciało i powstanie kościoła, organicznego Ciała Chrystusa (Jl 3,1-5; Dz 2), a także stworzyło warunki do szerzenia ewangelii po całej zamieszkałej ziemi (Mt 28,19; Dz 1,8).
- D. Cztery imperia albo inaczej królestwa, symbolizowane przez szarańczę, są światowe, lecz mimo to Boży Rzemieślnik (Chrystus – Dn 2,34-35) posługuje się nimi jako narzędziem do karcenia Izraela i ukarania narodów; Bóg w ten sposób realizuje to, co niezbędne, by Chrystus w pełni się objawił, a cały wszechświat w związku z tym w pełni został odnowiony:

1. Chrystus to ostatni Rzemieślnik, którym Bóg posługuje się do złamania czterech rogów; czterech rzemieślników to zdolności, jakich Bóg używa do zniszczenia tych królestw wraz z ich królami; pierwsze trzy królestwa (Babilon, Medo-Persja i Grecja) zostały zręcznie przejęte przez królestwa, które po nich nastąpiły – Za 2,1-4; Dn 5; 8,3-7.
2. Tak więc czterech rzemieślników, którymi posługiwał się Bóg, to Medo-Persja, Grecja, Rzym i na koniec Chrystus.
3. Czwartym rzemieślnikiem będzie Chrystus – kamień odcięty bez udziału rąk; zmiażdży On odbudowane Cesarstwo Rzymskie, a tym samym zmiażdży wielki ludzki posąg, ogół ludzkich rządów, gdy powróci – 2,31-35.
4. Kamień ten symbolizuje nie tylko pojedynczego Chrystusa, lecz również Chrystusa zbiorowego, Chrystusa wraz ze swoimi [z Jego?] „mocarzami” – Jl 4,11.

II. W Biblii i Prorokach Mniejszych objawione są cztery rzeczy: karcenie przez Boga Jego wybranego ludu, ukaranie przez Boga narodów, objawienie się Chrystusa i odnowienie; te cztery sprawy omawia Księga Joela – księga krótka, złożona zaledwie z czterech rozdziałów:

- A. Najpierw Bóg zesłał szarańczę, by pożarła Izrael (1,2–2,11.25); w ten sposób karmił Izrael z powodu wielkich niegodziwości, jakie popełnił.
- B. Dalej księga ta objawia, że Bóg ukarze i osądzi pogańskie narody, gdyż nadmiernie zaczęły one pożerać Izrael, postępowały nie patrząc na to, co prawe – 4,1-16a.19.
- C. Karcenie Izraela przez Boga i ukaranie przez Niego narodów doprowadzi do objawienia się Chrystusa:
 1. W kwestii tego objawienia się Księga Joela mówi o wylaniu przetworzonego, zwieńczonego, złożonego Ducha, który jest Duchem Boga złożonym z człowieczeństwa Chrystusa, Jego śmierci i jej skuteczności oraz zmartwychwstania Chrystusa wraz z jego mocą (3,1; Wj 30,25, przypis 1); to Duch Święty, który został wylany w dzień Pięćdziesiątnicy (Dz 2,1-4.16-21); Duch ten jest zwieńczonym Trójjedynym Bogiem i urzeczywistnieniem Chrystusa, służącym objawieniu się Chrystusa.
 2. Objawienie to rozpoczęło się od wcielenia Chrystusa, zostało potwierdzone i wzmocnione przez wylanie Ducha, gdyż dzięki temu wylaniu pojedynczy Chrystus stał się zbiorowym Chrystusem (1 Kor 12,12-13), kościołem, który jest wielką tajemnicą pobożności, Bogiem objawionym w ciele (1 Tm 3,15-16).
- D. Kościół, który jest objawieniem się Chrystusa, przyniesie chwalebny dzień odnowienia (Jl 2,25-27), wiek tysiącletniego królestwa (4,16-21), kiedy Chrystus objawi się w pełniejszy sposób; odnowienie zwieńczy najpełniejsze objawienie się Chrystusa w Nowej Jeruzalem w nowym niebie i nowej ziemi (Obj 21,1-2).

III. Musimy wyraźnie widzieć trzy sprawy:

- A. Żyjemy w wieku, który jest kontynuacją poprzednich wieków, kiedy to Bóg dalej się porusza; działa On pośród Żydów i za pośrednictwem narodów, by dokonać swej ekonomii w budowaniu organizmu, jakim jest Ciało Chrystusa – Ef 4,16; Kol 2,19.
- B. Musimy ujrzeć, że dzisiaj my, wierzący w Chrystusa, jesteśmy w Ciele Chrystusa; wszyscy jesteśmy członkami Jego Ciała, które jest organizmem Trójjedynego Boga; jako członki Ciała powinniśmy dążyć do tego, by być zwycięzcami, mocarzami (Jl 4,11), którzy powrócą z Chrystusem i rozprawią się z Antychrystem w bitwie pod Armagedonem oraz będą współkrólami Chrystusa w tysiącletnim królestwie.
- C. Ponieważ jesteśmy członkami Ciała Chrystusa, mamy powiększać Jego objawienie się w aspekcie wewnętrznym; pragniemy ujrzeć głębsze powiększenie objawienia się Chrystusa w Duchu przetworzonego Trójjedynego Boga i za pośrednictwem życia naszego Ojca, wiecznej, wszechmocnej Boskiej Istoty.

- IV. Możemy obrać drogę zwycięstwa, by powiększyć objawienie się Chrystusa i w ten sposób stać się Jego mocarzami (w. 11) dzięki postępowaniu, życiu i przebywaniu w zespolonym duchu oraz według tego zespolonego ducha (Rz 8,4) w wyniku następujących organicznych praktyk:**
- A. Wzywaniu imienia Pana – J1 3,5; Rz 10,12-13.
 - B. Modlitewnemu czytaniu Jego słowa, które jest Duchem – Ef 6,17-18.
 - C. Nieustannej modlitwie – 1 Tes 5,17.
 - D. Niegaszeniu Ducha, a rozniecaniu ducha – w. 19; 2 Tm 1,6-7.
 - E. Nielekceważeniu, lecz szanowaniu prorokowania – 1 Tes 5,20; 1 Kor 14,4b.12.31.
- V. „Mam nadzieję, że nie obierzemy zwykłej drogi chrześcijańskiej tylko drogę zwycięstwa i będziemy mocarzami, którzy będą pasowali do jednego jedyne go Mocarza. Chrystus teraz zasiada na tronie w niebiosach i czeka, byśmy się wydostali i dojrżeli. W końcu dojrzeje czas, gdy powróci i rozprawi się z narodami, zbawi resztkę Izraela i zakończy wraz z nami Bożą ekonomię. Wówczas zaprowadzony zostanie wiek odnowienia. Wiek ten zwieńczy Nowa Jeruzalem, która jest ostatecznym zwieńczeniem Bożego wyrazu w Chrystusie” (*Life-study of the Minor Prophets*, s. 92-93).**

**Historia powszechna zgodna z Bożą ekonomią –
boska historia w historii ludzkości**

Wersety biblijne: Jł 1,4; 4,11; Dn 2,31-45; Ef 1,3-6; Mi 5,1; Obj 19,7-9; 22,17a.

I. We wszechświecie są dwie historie: historia człowieka, historia ludzkości i historia Boga, boska historia; pierwsza historia stanowi zewnętrzną skorupkę, druga zaś jądro w niej ukryte:

- A. U Proroków Mniejszych historia ludzkości jest wyraźnie określona – symbolizują ją cztery rodzaje szarańczy w Ks. Joela 1,4, zaś boska historia wiąże się z Chrystusem i Jego mocarzami, zwycięzcami w w. 4,11.
- B. Biblia dość szczegółowo objawia również boską historię w historii ludzkości; historia Boga jest naszą historią, gdyż trwa On z nami w związku:
 - 1. Musimy zobaczyć historię Boga w wieczności przeszłej; stanowi ona etap przygotowawczy do Jego poruszania się, w wyniku którego jednoczy się On z człowiekiem:
 - a. Boska historia zaczęła się od wiecznego Boga i Jego ekonomii – Ef 3,9-10; 1,10:
 - (1) Zgodnie ze swą ekonomią Bóg chce wbudować się w człowieka i być z nim jedno, być jego życiem, zasobem życia i wszystkim oraz mieć w nim swój wyraz – Rdz 1,26; 2,9.
 - (2) Bóg w swojej ekonomii zamierzył, że w ten sposób uzyska zbiorową całość, którą tworzy wraz z człowiekiem – swój wyraz na wieki – w. 22.
 - b. Bóg w swej Boskiej Trójcy odbył w wieczności naradę i zdecydował w niezwykle istotnej kwestii śmierci Chrystusa, która służy realizacji Jego odwiecznej ekonomii – Dz 2,23.
 - c. Drugi w Boskiej Trójcy przygotowywał się do tego, by wyjść z wieczności i wejść w czas oraz narodzić się w Betlejem jako człowiek – Mi 5,1.
 - d. Bóg ubłogosławił wierzących w Chrystusa duchowymi błogosławieństwami na wyżynach niebiańskich przed założeniem świata – Ef 1,3-6:
 - (1) Wybrał wierzących, by byli święci, uświęceni dla Niego Jego świętą naturą – w. 4.
 - (2) Przeznaczył ich, odznaczył, do synostwa, czyniąc ich dla siebie synami za pomocą swego boskiego życia, zgodnie z upodobaniem swojej woli ku uwielbieniu chwały swojej łaski, którą obdarzył ich w Umiłowanym – w. 5-6.
 - 2. Przed wcieleniem Chrystusa Bóg poruszał się wraz z ludźmi i pośród nich; nie było to Jego bezpośrednie poruszanie w celu realizacji odwiecznej ekonomii dla Chrystusa i kościoła, tylko poruszanie pośrednie, realizowane w Jego starym stworzeniu w formie przygotowania do Jego bezpośredniego poruszania w Jego nowym stworzeniu dla Jego odwiecznej ekonomii:
 - a. Boża historia składa się z dwóch części: historii Boga **z** człowiekiem, którą odnajdujemy w Starym Testamencie, i historii Boga **w** człowieku, którą odnajdujemy w Nowym Testamencie.
 - b. Boża historia w człowieku rozpoczęła się od wcielenia, a jej ciąg dalszy stanowiły procesy, przez które On przechodził: wcielenie, ludzkie życie, ukrzyżowanie, zmartwychwstanie i wniebowstąpienie; Ks. Ozeasza 11,4 mówi, że są to więzy ludzkie, więzy miłości.
 - 3. Boska historia, poruszanie się Boga w człowieku, trwa dalej: od pierwowzoru, którym był przetworzony Chrystus, Bóg-człowiek, aż do Nowej Jeruzalem, wielki Bóg-człowiek, ostateczne wypełnienie odwiecznej Bożej ekonomii:
 - a. W wyniku swego wcielenia i ludzkiego życia Chrystus wniósł nieskończonego Boga w ograniczonego człowieka, połączył i zespolił Trójjedynego Boga z trójczęściowym człowiekiem i wyraził w swoim człowieczeństwie obfitego Boga w Jego bogatych przymiotach poprzez swe aromatyczne cnoty.
 - b. Ukrzyżowanie Chrystusa było śmiercią zastępczą, śmiercią wszechobejmującą, wszechobejmującym prawnym odkupieniem, które położyło kres staremu stworzeniu i

rozwiązało wszelkie problemy (J 1,29); w dziele ukrzyżowania położył On kres wszystkiemu, co należało do starego stworzenia, odkupił wszystko, co Bóg stworzył, a co popadło w grzech (Hbr 2,9; Kol 1,20), stworzył (począł) nowego człowieka za pomocą swego boskiego pierwiastka (Ef 2,15) i uwolnił boskie życie ze skorupki swego człowieczeństwa (J 12,24; 19,34; Łk 12,49-50).

- c. W zmartwychwstaniu narodził się i stał pierworodnym Synem Bożym (Dz 13,33; Rz 1,4; 8,29), stał się życiodajnym Duchem (1 Kor 15,45b) oraz odrodził miliony ludzi, którzy stali się synami Bożymi oraz członkami Ciała Chrystusa, kościoła (1 P 1,3).
- d. Wniebowstąpił i zstąpił jako Duch, by doprowadzić do powstania kościoła, zbiorowego wyrazu Trójjedyne Boga – Jł 3,1-5; Dz 2,1-4.16-21.
- e. Kościół zatem jest również częścią boskiej historii, głębszej historii boskiej tajemnicy w obrębie zewnętrznej historii ludzkości; ta część Bożej historii trwa od przeszło 1900 lat i jeszcze się nie zakończyła.
- f. Przy końcu tej części boskiej historii Chrystus powróci, zstąpi ze swoimi zwycięzcami, swoją armią (Jł 4,11) i pokona Antychrysta i jego wojska:
 - (1) Spotkają się dwie postaci: Antychryst, postać z zewnętrznej historii ludzkości, i Chrystus ze swoimi zwycięzcami – postać z głębszej, boskiej historii.
 - (2) Postać z boskiej historii pokona postać z historii ludzkości, a następnie wrzuci ją do jeziora ognistego – Obj 19,20
- g. Zaowocuje to nastaniem tysiącletniego królestwa; w końcu królestwo to zostanie zwieńczone w Nowej Jeruzalem w nowym niebie i nowej ziemi; Nowa Jeruzalem będzie ostatnim, wieńczącym krokiem Bożej historii.

II. Musimy dobrze rozumieć te dwie historie: fizyczną historię ludzkości, przedstawioną głównie przez cztery rodzaje szarańczy (Jł 1,4), które są czterema częściami wielkiego posągu ludzkiego w Księdze Daniela 2, oraz tajemniczą, boską historię, przedstawioną przede wszystkim przez historię wielkiego miażdżącego kamienia (Chrystusa wraz ze zwycięzcami), który zmiażdży wielki ludzki posąg, całość ludzkich rządów, i stanie się wiecznym królestwem Boga, które napelni całą ziemię na wieki – w. 31-45:

- A. Zbiorowy Chrystus – Chrystus wraz ze swoją zwycięską oblubienicą – przyjdzie jako kamień i zmiażdży ogół ludzkich rządów oraz zaprowadzi Boże królestwo – w. 34-35; Jł 4,11; Obj 19,11-21; zob. Rdz 1,26.
- B. Ks. Daniela 2 mówi o Chrystusie, który przychodzi jako kamień odcięty bez udziału rąk, podczas gdy Ks. Objawienia 19 mówi o Chrystusie, który przychodzi z oblubienicą, która jest Jego armią.
- C. W Liście do Efezjan 5—6 widzimy kościół, który jest oblubienicą i wojownikiem; te dwa aspekty kościoła występują również w Ks. Objawienia 19 – Ef 5,25-27; 6,10-20:
 - 1. W dniu ślubu Chrystus poślubi swoją oblubienicę, zwycięzców, którzy przez lata toczyli bitwę z Bożym wrogiem– zob. Dn 7,25; 6,10; Ef 6,12.
 - 2. Zanim Chrystus zstąpi na ziemię i rozprawi się z Antychrystem oraz ogółem ludzkich rządów, zawrze ślub i połączy swoich zwycięzców ze sobą w jedną całość – Obj 19,7-9.
 - 3. Po ślubie przyjdzie On ze swoją nowo poślubioną oblubienicą i zniszczy Antychrysta, który wraz ze swoim wojskiem będzie walczył bezpośrednio z Bogiem – w. 11, 14:
 - a. Pan Jezus, Słowo Boże, zabije Antychrysta, męża bezprawia, tchnieniem swoich ust – w. 13-15; 2 Tes 2,2-8.
 - b. Z ust Chrystusa wydobywa się ostry miecz, którym rozgromi On narody – Obj 19,15a; zob. 1,16; 2,12.16.
 - 4. Po zmiażdżeniu ludzkich rządów Bóg będzie musiał uporządkować cały wszechświat; następnie zbiorowy Chrystus, Chrystus wraz ze swoimi zwycięzcami, stanie się wielką górą i napelni całą ziemię, czyniąc ją Bożym królestwem – Dn 2,35.44; 7,22.27; Obj 11,15.

5. Abyśmy stali się oblubienicą w boskiej historii, potrzebujemy upiększającego słowa Bożego, a do tego, byśmy się stali wojownikiem w boskiej historii, potrzebujemy uśmiercającego słowa Bożego – Ef 5,26; 6,17-18; zob. 2 Tm 3,16.

III. Wszyscy z racji narodzin należymy do historii ludzkości, lecz zostaliśmy odrodzeni, narodziliśmy na nowo, w boskiej historii:

- A. Boska historia, historia Boga w człowieku, ciągnie się od wcielenia Chrystusa przez Jego wniebowstąpienie i stanie się życiodajnym Duchem, i dalej przez Jego zamieszkiwanie w nas w wyniku Bożego organicznego zbawienia – zbawienia, które obejmuje odrodzenie, uświęcenie, odnowienie, przeobrażenie, upodobnienie oraz otoczenie chwałą i które czyni nas chwalebną oblubienicą Chrystusa – Rz 5,10; Ef 5,27; Obj 19,7-9.
- B. Zwieńczeniem tego procesu jest Chrystus, który jest Duchem, przetworzonym i zwieńczonym Trójjedynym Bogiem, który poślubia kościół, oblubienicę, przetworzonego i przeobrażonego trójczęściowego człowieka – 22,17a.
- C. Zadajmy sobie teraz następujące pytanie: czy żyjemy w boskiej historii, czy też jedynie w historii ludzkości?
 1. Jeśli żyjemy w świecie, żyjemy w historii ludzkości.
 2. Jeśli jednak żyjemy w kościele, żyjemy w boskiej historii; w życiu kościoła historia Boga jest naszą historią; teraz dwie strony – Bóg i my – dzielimy jedną, boską historię.
 3. Boskiej historii towarzyszy nowe stworzenie – nowy człowiek z nowym sercem, nowym duchem, nowym życiem, nową naturą, nową historią i nowym zwieńczeniem – *Hymny*, nr 2,3; Ez 36,26; 2 Kor 3,16; Mt 5,8; Tt 3,5; Ef 5,26; 6,17-18.
 4. Chwalimy Pana za to, że znajdujemy się w boskiej historii, doświadczamy tajemniczych, boskich rzeczy i radujemy się nimi przez wzgląd na nasze organiczne zbawienie, dzięki czemu możemy się stać Jego zwycięską oblubienicą.

Poselstwo szóste

Zstąpienie mocarzy

Wersety biblijne: Jł 4,11b; Pnp 3,7-8; 4,8; 6,4.10; Ef 6,10-20.

I. „Spraw to, o Jahwe, że tam zstąpią mocarze Twoi!” – Jł 4,11b:

- A. Mocarze to zwycięzcy Chrystusa, którzy powrócą z Nim jako Jego armia i pokonają Antychrysta w bitwie pod Armagedonem, i którzy będą Jego współkrólami w tysiącletnim królestwie – Obj 17,14; 19,11-21; 2,26-27; 20,4.6; Mt 19,28.
- B. Chrystus powróci, zstępując ze swoimi zwycięzcami, swoją armią, i pokona Antychrysta oraz jego armię – Jł 4,11b ; 2 Tes 2,8; Obj 19,11-21.

II. Mocarze, zwycięzcy, rozumieją, że duchowa walka jest konieczna – Ef 6,10-13; Obj 12,1-17; 19,11-21:

- A. Duchowa walka jest konieczna, gdyż wola Szatana buntuje się przeciwko woli Bożej – Rdz 3,15; Iz 14,12-14; Mt 6,10; 7,21:
 - 1. Źródłem walki duchowej jest konflikt między wolą boską a szatańską.
 - 2. Bóg chce, by Jego stworzenie, człowiek, rozprawiło się z Jego upadłym stworzeniem, Szatanem; z tego względu wola ludzka musi stanąć po stronie boskiej woli i walczyć, by ujarzmić wolę szatańską – Rdz 1,26; Mt 26,39; 12,30; 7,21; Obj 12,11.
- B. Celem walki duchowej jest zaprowadzenie królestwa Bożego – 11,15:
 - 1. Walka duchowa to walka, która toczy się między królestwem Bożym a królestwem Szatana – Mt 12,26.28.
 - 2. Królestwo Boże to sprawowanie boskiej woli i obalenie mocy Szatana mocą Bożą – 6,10; 12,28.
 - 3. Za pomocą modlitwy kościół musi uwolnić moc królestwa Bożego na ziemi – 6,9-10.13; 18,19; Obj 8,3-5.
- C. Walka, jaka toczy się między kościołem a Szatanem to walka, która toczy się między nami, którzy kochamy Pana i jesteśmy w Jego kościele a złymi mocami na wyżynach niebiańskich – Ef 6,12:
 - 1. Władcy, zwierzchności i władze świata ciemności to zbuntowani aniołowie, którzy dołączyli do Szatana w jego buncie przeciwko Bogu i którzy teraz panują na wyżynach niebiańskich nad narodami świata – Kol 1,13; Dn 10,20.
 - 2. Musimy zdać sobie sprawę, że nie toczymy walki przeciwko ludziom, tylko złym duchom, złym mocom, na wyżynach niebiańskich – Ef 6,12.

III. Mocarze, zwycięzcy, uświadamiają sobie, że walka duchowa opiera się na zwycięstwie Chrystusa – Hbr 2,14; Kol 2,15; 1 J 3,8:

- A. Walka duchowa zaczyna się od oparcia się na zwycięstwie Chrystusa; polega ona na dostrzeżeniu, że Chrystus już zwyciężył – Pnp 4,8; Obj 3,21; 5,5-6:
 - 1. Syn Boży objawił się, by zniszczyć dzieła diabła – 1 J 3,8.
 - 2. Chrystus w swym wcieleniu i ludzkim życiu pokonał Szatana, gdy ten kusił Go na pustyni – Mt 4,1-11.
 - 3. Pan Jezus przez swoją śmierć zniszczył diabła, którzy dzierży moc śmierci; obalił Szatana, unicestwił go – Hbr 2,14.
 - 4. Bóg jawnie zawstydził złych aniołów, odniósłszy nad nimi tryumf na krzyżu Chrystusa – Kol 2,15.

5. W Duchu, w swej boskości, Chrystus ogłosił złym duchom w otchłani swe zwycięstwo, które odniósł nad Szatanem na krzyżu – 1 P 3,18-19.
 6. Zmartwychwstały Chrystus ma klucze śmierci i Hadesu – Obj 1,18.
 7. Chrystus w swoim wniebowstąpieniu powiódł orszak pokonanych nieprzyjaciół; wyratował nas z niewoli Szatana i zabrał do siebie – Ef 4,8.
 8. W powszechnym Bożym zarządzaniu Chrystus, Lew z plemienia Judy, jest Zwycięzcą i Władcą królów ziemi – Obj 5,5-6; 1,5.
- B. Dzieło kościoła na ziemi polega na utrzymywaniu zwycięstwa Chrystusa; Pan już wygrał bitwę, zadaniem kościoła zaś jest to zwycięstwo utrzymać – Ef 6,11.13.

IV. Mocarze, zwycięzcy, umacniają się w Panu i w potęgze Jego siły – w. 10:

- A. Do tego, by walczyć z Bożym wrogiem, musimy się umacniać przemożną wielkością mocy, która wskrzesiła Chrystusa z martwych i posadziła na wyżynach niebiańskich, wysoko ponad duchami w powietrzu – 1,19-21; 3,16.
- B. Potrzeba takiego wzmocnienia nas pokazuje, że nie możemy toczyć walki duchowej w sobie samych i o własnych siłach, a jedynie w Panu i w potęgze Jego siły – 6,10.

V. Mocarze, zwycięzcy, pokonują szatański chaos w starym stworzeniu i realizują boską ekonomię służącą nowemu stworzeniu – 1 Tm 1,4; Ef 1,10; 3,10; 2 Kor 5,17; Ga 6,15:

- A. Zwycięzcy pokonują destrukcyjny szatański chaos i tryumfują w konstruktywnej boskiej ekonomii – 1 Tm 1,4.
- B. Mocarze nie są wybawiani z obecnego chaosu, tylko przezwyciężają go za pośrednictwem przetworzonego i zwieńczonego Trójjedyne Boga, który jest dla nich wszechwystarczającą łaską – 2 Tm 1,9.15; 2,1.17-18; 4,22.

VI. Mocarze, zwycięzcy, przezwyciężają ataki śmierci – Obj 2,8-11; Mt 16,18; Hbr 2,14-15; 2 Kor 1,9; Flp 3,10-11:

- A. Ewangelia Mateusza 16,18 pokazuje, z jakiego źródła przypuszczany jest atak na kościół – z bram Hadesu, czyli śmierci:
 1. Dzisiaj szczególnym celem Szatana jest szerzenie śmierci w kościele.
 2. Szatan najbardziej boi się, gdy kościół przeciwstawia się mocy śmierci i przebywa w zmartwychwstaniu – 1 P 1,3; Ef 2,6.
- B. Chrystus da koronę życia – siłę zwycięstwa, czyli moc życia zmartwychwstania – tym, którzy pokonują atak śmierci – Obj 2,10b; Flp 3,10.

VII. Mocarze, zwycięzcy, są zwycięstwem zwycięskiego Chrystusa – Pnp 3,7-8:

- A. Łoże w wersecie 7 zapewnia odpoczynek i zwycięstwo w nocy, symbolizującej wiek kościoła, w czasie duchowej walki, którą symbolizuje sześćdziesięciu mocarzy wokół łoża.
- B. Kochająca Chrystusa znajduje się wśród sześćdziesięciu mocarzy, co pokazuje, że jest ona wiodącym zwycięzcą, który walczy dla Chrystusa, by zapewnić Mu odpoczynek podczas walki.
- C. Kochająca Chrystusa jest zwycięstwem zwycięskiego Chrystusa, przepełnia ją moc zwycięzców spośród Bożych wybranych, która niesie Chrystusa również w trudnych chwilach – w. 7.
- D. Zwycięzcy to eksperci od walki, którzy walczą, gdy nastaje trwoga – w. 8; 2 Kor 10,3-5; Ef 6,10-12; 1 Tm 1,18; 2 Tm 4,7.
- E. „Szyja twoja jak wieża Dawida, warownie zbudowana, tysiąc pawęży na niej zawieszono, wszystkie tarcze mocarzy” – Pnp 4,4:

1. Szyja symbolizuje ludzką wolę, poddaną Bogu; kochająca Chrystusa jest piękna, ponieważ ma wolę uległą Chrystusowi (szyję jak wieża Dawida) i opływa w moc obronną (pawężę i tarcze mocarzy).
2. Najpierw nasza wola zostaje ujarzmiona, a następnie staje się silna w zmartwychwstaniu i przypomina wieżę Dawida, zbrojownię, która przydaje się w duchowej walce; broń używana w duchowej walce trzymana jest w naszej ujarzmionej i zmartwychwstałej woli – Ef 6,10; 2 Kor 10,3-5.

VIII. Mocarze, zwycięzcy, są „piękni jak Tirsa, wdzięczni jak Jeruzalem, straszni jak wojsko z chorągwiami” – Pnp 6,4.10:

- A. Gdy zwycięska kochająca Chrystusa staje się jedno z Bogiem, a przez to Jego mieszkaniem, w Bożych oczach jest piękna jak Tirsa i wdzięczna jak Jeruzalem; dla wroga zaś jest straszna jak wojsko z chorągwiami – w. 4, 10.
- B. Budowlą Boga zawsze jest wojsko; kiedy stajemy się dla Pana miastem, dla wroga jesteśmy wojskiem – w. 4, 10:
 1. Budowli nie sposób oddzielić od duchowej walki; tam, gdzie jest budowla, toczy się bitwa – Ne 4.
 2. Walka zawsze towarzyszy budowli, a budowla zawsze zapewnia zwycięstwo w bitwie – Mt 16,18-19.
- C. Straszne wojsko symbolizuje mocarzy, Pańskich zwycięzców, którzy sięją strach wśród Bożego wroga, Szatana – Pnp 6,4.10:
 1. Szatan boi się tylko jednego rodzaju ludzi, tych, którzy nie miłują życia swej duszy – Obj 12,11; Mt 16,25-26.
 2. Wroga przeraża kościół, który jest zbudowany na miasto Boga – Ne 6,15-16; Ps 102,13-17.
 3. Demony i złe anioły przeraża jeden nowy człowiek stworzony przez Chrystusa na krzyżu – Ef 2,15-16; Kol 2,14-15.
 4. Szatan nie boi się chrześcijan, którzy są indywidualistami, nawet jeśli są ich tysiące; przeraża go natomiast kościół, Ciało Chrystusa, zbiorowy wojownik, który walczy przeciwko niemu i jego królestwu – Ef 6,10-20.

IX. Mocarze, zwycięzcy, toczą bitwę w Ciele – w. 10-20:

- A. Walka duchowa to nie sprawa jednostek; to sprawa Ciała, nowego człowieka – 1,22-23; 4,24; 6,13.
- B. Cała zbroja Boża jest dla Ciała, a nie dla pojedynczych osób; tylko zbiorowy wojownik może założyć całą taką zbroję – w. 13-17.
- C. Kościół to zbiorowy wojownik złożony z wierzących; gdy zbiorowo utworzymy wojsko, będziemy mogli walczyć z Bożym wrogiem – Lb 36,13; Pwt 1,21; Joz 1,2-3.

Poselstwo siódme

Chrystus powraca jako prawdziwy Dawid, by przywrócić swoje królestwo

Wersety biblijne: Am 9,11-12; Oz 3,5; Mi 4,1-5; Obj 3,7.

I. Prorocy mówili o Dawidzie i Chrystusie jako jednym – Jr 30,9; Ez 34,23-24; 37,24-25; Oz 3,5; Am 9,11:

- A. W odpowiedzi Boga udzielonej Dawidowi w 2 Sm 7,12 Chrystus stanowi jedno z Dawidem i jego nasieniem.
- B. Dom Dawida odnosi się do Chrystusa, królestwo Dawida do królestwa Chrystusa, zaś tron Dawida do tronu Chrystusa; królestwo Dawida to królestwo Chrystusa, Dawid i Chrystus mają również jeden tron – Iz 9,6; 16,5; Łk 1,32; Dz 2,29-31.
- C. „Będą służyć Jahwe, swemu Bogu i Dawidowi, swojemu królowi, którego im wzbudzę” (Jr 30,9); odnosi się to do Chrystusa, który jest prawdziwym Dawidem i który będzie Królem w okresie przywrócenia, czyli tysiącletnim królestwie – Iz 32,1; Obj 20,4,6.
- D. „Ustanowię nad nimi jednego pasterza, mojego sługę Dawida i będzie je karmił; będzie je karmił i będzie ich pasterzem... mój sługa Dawid będzie księciem wśród nich” – Ez 34,23-24:
 - 1. Jedynym Pasterzem jest Chrystus, który jako prawdziwy Dawid jest prawdziwym Pasterzem Bożego stada i Królem Bożego ludu – J 10,11; Hbr 13,20; Iz 9,6; Oz 3,5; Mi 5,1; Łk 1,32-33.
 - 2. Gdy Pan Jezus przyjdzie jako Pasterz, by otoczyć nas opieką, przyjdzie również jako Król, by panować nad nami; z powodu tej opieki, opieki naszego Pasterza, okazemy Mu posłuszeństwo, naszemu Królowi, i poddamy się Jego królewskości oraz tronowi w nas – Ez 34,23-24; 37,24.
 - 3. Proroctwo wypowiedziane w Księdze Ezechiela 34,23-24, dotyczące Izraela, wypełni się w wieku przywrócenia – Mi 4,1-5.
- E. „Potem synowie Izraela się nawrócą i znów będą szukać Jahwe, swojego Boga, i Dawida, swojego króla, i w dniach ostatecznych z bojaźnią zwrócą się do Jahwe i Jego dobroci” – Oz 3,5:
 - 1. Dawidem, ich królem, jest Chrystus w tysiącletnim królestwie.
 - 2. Dni ostateczne odnoszą się do wieku przywrócenia – Mt 19,28.

II. Chrystus nie jest tylko korzeniem Dawida (Obj 5,5), nasieniem Dawida (Rz 1,3) i synem Dawida (Mt 1,1), lecz także prawdziwym Dawidem (12,3-4):

- A. Na tej samej zasadzie, ukazanej w Ew. Mateusza 12, zgodnie z którą Chrystus jest większy od wszystkich typów, rzeczy i osób w Starym Testamencie, które Go przedstawiają – jest On większy od Dawida – w. 6, 38-42.
- B. Ze słów Pana w Ewangelii Mateusza 12,3-4 wynika, że jest On prawdziwym Dawidem; Dawid i jego zwolennicy są typem Chrystusa i Jego uczniów.
- C. W Ewangelii Mateusza 1,6 Dawid nazwany jest „królem”, ponieważ to dzięki niemu, zakończeniu jednego wieku i początkowi drugiego, zaprowadzone zostało królestwo; Chrystus jako prawdziwy Dawid, większy od Dawida, jest punktem zwrotnym.

III. „W tym dniu podniosę przybytek Dawidowy, który upadł, zamuruję jego szczeliny, ruiny jego podźwignę i jak za dawnych dni zbuduję” – Am 9,11:

- A. Przybytek Dawida to królestwo i rodzina królewska Dawida – w. 11; Dz 15,16-18:
1. Za dawnych dni rodzina królewska i królestwo stanowiły jedno; królestwo Dawida było jego królewską rodziną.
 2. Kiedy Nebukadnesar spalił Jerozolimę i zniszczył świątynię, był to upadek królestwa Dawida i jego królewskiej rodziny – 2 Kings 25,1-21.
 3. W Księdze Amosa 9,11 Bóg przyszedł i obiecał, że pewnego dnia podniesie upadły przybytek Dawida, czyli przywróci królestwo Dawida, które znalazło się w upadku; w owym dniu królestwo Dawida i jego rodzina zostaną przywrócone, a wszystkie narody zostaną nazwane od imienia Jahwe – v. 12.
- B. Księga Amosa 9,11-12 pokazuje, że Chrystus powróci i będzie prawdziwym Dawidem oraz odbuduje, przywróci, królestwo swego praojca Dawida, co posłuży przywróceniu całego wszechświata; w owym czasie królestwo Dawida stanie się królestwem Chrystusa i Boga na wieczność – Iz 9,6; 16,5; Jr 30,9; Mk 11,10; Obj 11,15,
1. Proroctwo to wypełni się w tysiącletnim królestwie, kiedy to wszystkie narody zostaną nazwane od imienia Jahwe i będą należeć do Boga oraz będą Jego ludem – Am 9,11-12; Mt 13,41; Mk 11,10.
 2. Tysiącletnie królestwo składać się będzie z części niebiańskiej i ziemskiej – Mt 13,41.43; Mk 11,10; Łk 1,32-33; Dz 1,6; 2 Sm 7,12-13:
 - a. Niebiańska część tysiącletniego królestwa będzie królestwem Ojca, gdzie zwycięzcy będą panować z Chrystusem jako współkrólowie – Mt 13,43; Obj 2,26-27; 3,21-22; 20,4.6.
 - b. Ziemska część tysiącletniego królestwa będzie królestwem Syna Człowieczego, królestwem Mesjasza, przybytkiem Dawida – Mt 13,41; Obj 11,15; 2 Sm 7,13; Am 9,11:
 - (1) Będzie to naród Izraela doprowadzony do stanu, w jakim był poprzednio, królestwo Dawida, dla zbawionych Żydów – Dz 1,6; Mk 11,10; Łk 1,32-33; 2 Sm 7,12-13.
 - (2) W przywróconym królestwie Dawida, Chrystus, który jest Synem Człowieczym, królewskim potomkiem Dawida, będzie Królem nad dziećmi Izraela – Am 9,11; Mt 1,1; 19,28; 25,31.

IV. Żyjąc w kościele, który jest dzisiaj królestwem Bożym, musimy znać i doświadczać Chrystusa, prawdziwego Dawida, jako Tego, który ma klucz Dawida – Obj 1,4-6; 3,7; Iz 22,22:

- A. Dawid walczył dla Boga, założył królestwo i przygotował wszystko na budowę świętej świątyni; ponieważ reprezentował Boga w zakładaniu Jego królestwa na ziemi, miał klucz, klucz Bożej władzy – 1 Krn 28,1-8; 29,1-9.
- B. Klucz Dawida to klucz królestwa, Boży klucz do rządzenia wszechświatem – Iz 22,22; Obj 3,7.
- C. Prawdziwy Dawid to Chrystus, Ten, który zbudował kościół i założył Boże królestwo, w którym sprawuje pełną władzę i reprezentuje Boga – Mt 16,18-19; 28,18; Rdz 1,26:

1. We wniebowstąpieniu zmartwychwstały Chrystus zasiada po prawicy Majestatu na wysokości jako Przywódca wszechświata i ma władzę suwerennie wszystkim rządzić – Dz 2,34-36; 5,31; 10,36; Hbr 1,3.13.
2. Chrystus dzierży klucz Dawida, który reprezentuje Boga i otwiera dla Niego cały wszechświat – Obj 3,7.
3. Chrystus, Ten, który ma klucz Dawida, ma władzę otwierania i zamykania; może w ten sposób zaprowadzić królestwo Boże, Boże panowanie i zbudować Boże mieszkanie, Bożą świątynię – Mt 16,18-19.
4. Wyniesiony na niebiosy Chrystus ma klucz Dawida i zostawia przed kościołem w Filadelfii, typem odzyskanego kościoła, otwarte drzwi, dzięki czemu inni mogą wejść do odzyskanego kościoła i przeobrazić się w filary w Bożej świątyni oraz zbudować w Boże miasto, Nową Jerozolimę – Obj 3,7-8.12.

Większy od Jonasza

Wersety biblijne: Jon 1,1-2.17; 2,10; 3,2; 4,11; Mt 12,38-41.

I. Prorok Jonasz jest typem Chrystusa, który jest większy od niego w swojej śmierci, pogrzebie i zmartwychwstaniu – Jon 2,1.11; Mt 12,38-41:

- A. W wyniku śmierci na krzyżu Chrystus zniósł śmierć i zniszczył diabła, który ma moc śmierci – 2 Tm 1,10; Hbr 2,14:
1. Chrystus zniósł śmierć, zniweczył ją, pozbył się jej, unieważnił ją, anulował – 2 Tm 1,10.
 2. W Księdze Rodzaju 3,15 Bóg obiecał, że nasienie kobiety zmiążdży głowę węża; gdy nastąpiła pełnia czasu, Syn Boży przyszedł i stał się ciałem, rodząc się z dziewicy, by na krzyżu zniszczyć diabła, niwecząc go – Rz 8,3; Ga 4,4; J 3,14; 12,31.
 3. Chrystus poprzez swoje dzieło na krzyżu sprawił, że zdarte zostały władze i zwierzchności, wystawione jawnie na pokaz i Bóg na krzyżu nad nimi zatriumfował – Kol 2,15.
 4. Ewangelia Mateusza 27,51-53 opisuje skuteczność Pańskiego ukrzyżowania, które zniszczyło diabła:
 - a. „Zasłona świątyni rozdarła się na dwoje z góry na dół” (w. 51a); symbolizuje to usunięcie rozdzielenia Boga od człowieka, ponieważ ciało grzechu (ciało symbolizuje zasłona), które przywdział Chrystus na jego podobieństwo (Rz 8,3), zostało ukrzyżowane (Hbr 10,20).
 - b. „Ziemia zadrżała” (Mt 27,51b); oznacza to, że zadrżała podstawa buntu Szatana.
 - c. „Skąły zaczęły pękać” (w. 51c); oznacza to, że skruszone zostały warownie ziemskiego królestwa Szatana.
 - d. „Groby się otworzyły” (w. 52a); oznacza to, że pokonane i ujarzmione zostały moce śmierci i Hadesu.
 - e. „Wiele ciał świętych, którzy zasnęli, powstało” (w. 52b); oznacza to uwalniającą moc śmierci Chrystusa.
- B. Chrystus został pogrzebany, a następnie poszedł w Duchu, w swej boskości, do duchów w więzieniu (zbuntowanych aniołów) i ogłosił Boże zwycięstwo, jakie odniósł dzięki wcieleniu i swojej śmierci w ciele nad szatańskimi knowaniami wobec boskiego planu – 1 P 3,18-19; Mt 12,40; Ef 4,9:
1. Gdy uśmiercano w ciele Pana Jezusa, Jego Duch, Jego boskość, był ożywiany nową mocą życia; to w tym wzmocnionym Duchu po śmierci i przed zmartwychwstaniem głosił On upadłym aniołom – 1 P 3,18-19.
 2. Chrystus ogłosił zwycięstwo, jakie odniósł Bóg, mianowicie że dzięki Jego śmierci na krzyżu Bóg zniszczył Szatana i jego moc ciemności – J 12,31; Kol 2,15; Hbr 2,14.
- C. Zmartwychwstały Chrystus żyje; żyje On na wieki wieków i ma klucze śmierci i Hadesu – Obj 1,18:
1. Pan Jezus wszedł w śmierć, lecz nie mogła ona Go zatrzymać, ponieważ On jest zmartwychwstaniem; Chrystus umarł, ale w zmartwychwstaniu On, żyjący, będzie istniał na wieki wieków – Dz 2,24; J 11,25.
 2. Zmartwychwstanie Chrystusa było Jego zwycięstwem nad śmiercią, Szatanem, Hadesem i grobem, zaś teraz ma On w dłoni klucze śmierci i Hadesu; śmierć jest Mu poddana i panuje On nad Hadesem – Obj 1,18.
 3. Obecnie w życiu kościoła nie jesteśmy już dłużej poddani śmierci i Hadesowi, gdyż Chrystus zniósł śmierć na krzyżu i pokonał Hades w zmartwychwstaniu – 2 Tm 1,10; Dz 2,24.
- D. Jedynym znakiem, jaki dał Bóg, był „znak Jonasza, proroka” – znak ukrzyżowanego i zmartwychwstałego Chrystusa – Mt 12,38-41:

1. Prorok Jonasz najpierw przebywał przez trzy dni w brzuchu wielkiej ryby, a następnie stamtąd wyszedł i stał się znakiem dla tamtego pokolenia ku nawróceniu – Jon 1,2; 2,1; 3,2-10.
2. Jonasz jest typem Chrystusa, który zostawiwszy Żydów, miał zwrócić się do pogan i być pogrzebany w sercu ziemi przez trzy dni i trzy noce, a następnie zmartwychwstać, stając się znakiem dla tego pokolenia ku zbawieniu – Mt 12,40-41.
3. Chrystus w zmartwychwstaniu jest większy od Jonasza i jest na dzisiaj jedynym znakiem – w. 38-41.

II. Jonasz jest typem Chrystusa, który głosi ewangelię pokoju – Jon 1,1-2; 3,2:

- A. W języku hebrajskim imię Jonasz znaczy „gołąb”, z czego wynika, że Bóg chciał, aby Jonasz jako gołąb wyszedł głosić ewangelię pokoju; Jonasz zatem symbolizuje Chrystusa, który głosi ewangelię pokoju poganom – Mt 12,41.
- B. Chrystus sam jest pokojem: na krzyżu uczynił On pokój i w zmartwychwstaniu przyszedł ogłosić pokój jako ewangelię – Ef 2,13-17.
- C. Chrystus w zmartwychwstaniu wyszedł z Hadesu i w zmartwychwstaniu stał się życiodajnym Duchem w celu głoszenia, krzewienia, ewangelii wśród wszystkich pogańskich narodów, co widzimy w Księdze Dziejów Apostolskich – 2,27a; Ef 4,9; 1 Kor 15,45b.
- D. Chrystus, który jest większy od Jonasza, w zmartwychwstaniu przygotował swoich uczniów i nakazał im głosić ewangelię oraz czynić uczniami narody, aby rozkrzewić siebie i aby powstał kościół – Mt 28,18-19; Mk 16,15; Łk 24,46-48.

III. Księga Jonasza w szczególności ukazuje to, że Bóg nie jest jedynie Bogiem niektórych; jest On Bogiem wszystkich ludzi – 1,2; 4,11; Rz 3,29:

- A. Żydzi sądzili, że są jedynym ludem Bożym; uznali siebie za pierworodnego syna, któremu przysługuje prawo do korzystania w pierwszej kolejności ze wszystkiego, co pochodzi od Boga – Wj 4,22; Łk 15,11-32.
- B. Żydzi niewłaściwie odpowiedzieli Bogu, przez co to poganie zamiast nich jako pierwsi cieszą się Bogiem w Jego zbawieniu – Mt 21,18-32; Dz 13,45-48; Rz 11,11.17.25.
- C. Księga Jonasza ukazuje, że chociaż Bóg gniewał się na Asyrię, wciąż był łaskawy i litościwy dla wielkiego i grzesznego miasta, jakim była Niniwa – 1,1-2; 4,11.
- D. Boża ekonomia dokonuje wszystkiego przy pomocy Izraela, Jego cierpiącego ludu, i narodów, zzerającej „szarańczy” (Jl 1,4), aby objąć Bożym zbawieniem wszystkie ludy ziemi – Mt 28,19; Dz 1,8; J 3,16; Obj 22,17.

„Wyjścia” Chrystusa z dni wieczności

Wersety biblijne: Mi 5,1-4a; J 1,1.3.14.29.32-42.51.

I. „A ty, Betlejem Efrata, najmniejsze jesteś wśród plemion judzkich! Z ciebie wyjdzie mi Ten, który będzie władał w Izraelu, a wyjścia Jego z pradawnych czasów, z dni wieczności” – Mi 5,1:

- A. Werset ten prorokuje o wcieleniu Chrystusa w Betlejem – Mt 2,4-6; Łk 2,4-7.
- B. Mimo iż Chrystus wyszedł z Betlejem, Jego wyjścia były z czasów pradawnych, z dni wieczności; odnosi się to do wiecznego pochodzenia Chrystusa i pokazuje, że w wieczności, przed stworzeniem ziemi, Chrystus przygotowywał się na to, by wyjść.
- C. Pojawienie się Chrystusa, Jego objawienie się rozpoczęło się w wieczności; od pradawnych czasów, od dni wieczności, Trójjedyny Bóg przygotowywał się do wyjścia z wieczności i wejścia w czas, do wejścia z boskością w człowieczeństwo w wyniku narodzenia się w Betlejem jako człowiek.
- D. Stworzył On wszystko w formie przygotowania się do wyjścia z wieczności i wejścia w czas; taki cel przyświecał stworzeniu.
- E. Następnie, gdy „szarańcza” zajmowała się pożeraniem Izraela (Jl 1,4; 2,25), przyszedł Chrystus.
- F. Wyjście Chrystusa, Jego pojawienie się, jest czymś ciągłym:
 - 1. Zaczął On wychodzić podczas wcielenia.
 - 2. Kontynuacją Jego wyjścia było Jego ludzkie życie, śmierć, zmartwychwstanie, wniebowstąpienie, wylanie zwieńczonego Ducha (który jest rzeczywistością samego Chrystusa) i szerzenie się Go w wyniku głoszenia ewangelii całej zamieszkałej ziemi; to wielkie kroki składające się na Jego wyjście.
 - 3. Wyjście Chrystusa, Jego objawienie się, znajdzie swe zwieńczenie, gdy On powróci i pokona Antychrysta oraz wrzuci go do jeziora ognistego (Obj 19,19-20); wtedy Szatan zostanie wrzucony do otchłani (20,2-3), a On ustawi swój tron i będzie panował jako Król (Mt 25,31.34.40); wówczas Jego pojawienie się będzie pełne.
- G. Chrystus, będąc nadal w drodze, opiekuje się Żydami znajdującymi się w rozproszeniu; z jednej strony Bóg poddaje Izraela karceniu; z drugiej strony otacza go pasterską troską; pasienie to jest Bożą ochroną dla Izraela.
- H. W okresie przywrócenia Chrystus będzie Władcą, Pasterzem i pokojem dla swoich wybranych – Izraela (Mi 5,1-4a); jako nasz Władca, Chrystus dzisiaj nas zachowuje; jako nasz Pasterz, karmi nas i pielęgnuje; jako nasz pokój zaś – sprawuje kontrolę nad naszym otoczeniem, byśmy mogli się Nim radować.

II. Wyjścia Chrystusa z dni wieczności widzimy również w pierwszym rozdziale Ewangelii Jana, który to rozdział ukazuje Chrystusa jako Słowo Boże w dwóch częściach wieczności połączonych pomostem czasu – zob. Ps 90,1:

- A. Słowo Boże w Ewangelii Jana 1,1 odnosi się do Chrystusa, jednorodzonego Syna Bożego (w. 18), w wieczności przeszłej i jest określeniem, wyjaśnieniem oraz wyrazem Boga:
 - 1. On jest wielkim „Jestem”, samoistnym i wiekuistym – Wj 3,14-15; J 8,24.28.58.
 - 2. Jest wieczny, nie ma początku ani końca – Hbr 7,3.
- B. Pierwszy rozdział Ewangelii Jana to wstęp do całej tej Ewangelii; główny akcent pada w nim na to, że Chrystus jest Słowem Bożym – określeniem, objaśnieniem i wyrazem tajemniczego i niewidzialnego Boga; nawiązuje on do Chrystusa i Jego wyjść z dni wieczności w pięciu wielkich wydarzeniach w historii wszechświata:
 - 1. Pierwszy rozdział Ewangelii Jana objawia Chrystusa w stworzeniu wszystkiego na początku czasu – w. 3.
 - 2. Chrystusa widzimy również we wcieleniu niewidzialnego Boga, który stał się widzialnym człowiekiem (w. 14) i uczestniczył w ludzkim ciele i krwi (Hbr 2,14), co posłużyło odkupieniu utraconego wszechświata i zaprowadzeniu wieku Nowego Testamentu.
 - 3. Chrystus objawiony jest także w tym, że stał się Barankiem, który zglądził grzech świata (ludzkości) w aspekcie prawnym dla Nowego Testamentu – J 1,29.36:
 - a. Chrystus „z postanowienia rady i przewidzenia Bożego został wydany” – Dz 2,23a.

- b. Rada ta musiała zostać podjęta na naradzie odbytej przez Boską Trójcę przed założeniem świata, z czego wynika, że Pańskie ukrzyżowanie nie było przypadkiem w historii ludzkości, lecz celowym spełnieniem boskiej rady, którą ustalił Trójjedyny Bóg – 1 P 1,20; Obj 13,8.
 - c. Odkupiający Chrystus był „przewidziany przed założeniem świata” – 1 P 1,20.
 - d. Chrystus został ukrzyżowany, aby nas prawnie odkupić zgodnie z odwiecznym Bożym zamysłem i planem; nie stało się to przypadkiem.
 - e. Tak więc z odwiecznego punktu widzenia Boga Chrystus został zabity od założenia świata, czyli od upadku człowieka, który był częścią świata – Obj 13,8.
4. Chrystus objawiony jest w tym, jak stał się Duchem, by przeobrazić odkupiony lud Boży w kamienie (J 1,32-42) na budowę Bożego domu (Betel – w. 51) w aspekcie organicznym dla Nowego Testamentu.
5. Na koniec mowa jest o Chrystusie, który jest niebiańską drabiną sprowadzającą niebo na ziemię i łączącą ziemię z niebem w Betel, domu Bożym, od chwili Jego powrotu do wieczności przyszłej – w. 51; Rdz 28,11-22.
6. Te pięć wielkich wydarzeń historycznych, obejmujących wyjścia Chrystusa od dni wieczności, można podsumować pięcioma słowami: stworzenie, wcielenie, Baranek, Duch i drabina.
- C. W tych pięciu wydarzeniach historycznych we wszechświecie Chrystus, Słowo Boże (jako: 1. Stwórca w stworzeniu; 2. człowiek we wcieleniu; 3. Baranek w odkupieniu; 4. Duch w przeobrażeniu; i 5. drabina w łączeniu ziemi z niebem) określa, wyjaśnia i wyraża niewidzialnego Boga:
- 1. W stworzeniu „niebiosa głoszą chwałę Boga, dzieło rąk Jego nieboskłon obwieszcza. Dzień dniowi podaje słowo, a noc nocy przekazuje wiedzę. Nie jest to mowa, nie są to słowa, nie słysząc ich głosu” (Ps 19,2-4), a niewidzialne rzeczy Boże, „wiekuista Jego potęga oraz boskie cechy, stają się widzialne od stworzenia świata” (Rz 1,20); Dz 14,15-17 i 17,24-29 nawiązują do czegoś, co spełnia ten sam cel: objawienie o stworzeniu przez Chrystusa.
 - 2. We wcieleniu objawia On, że Stwórca stał się jednym ze swoich stworzeń (Kol 1,15), wniósł Boga w człowieka, zespolił w jedno boskość z człowieczeństwem i w swoim ludzkim życiu wyraża Boga, Jego boskie przymioty przez swoje ludzkie cnoty.
 - 3. Przez to, że Chrystus stał się Barankiem, by odkupić utracony świat, mówi On o tym, że Bóg dokonał prawnego odkupienia w wyniku Jego śmierci, która była procedurą zgodną z Jego sprawiedliwością.
 - 4. Przez to, że Chrystus stał się Duchem, który udziela życia i przeobraża (1 Kor 15,45), mówi On nam dalej o tym, że Bóg realizuje swoją ekonomię od strony organicznej dzięki swemu boskiemu życiu, służącemu Jego boskiemu zamysłowi według pragnienia, jakie żywi On w swoim sercu.
 - 5. Przez to, że Chrystus jest niebiańską drabiną w Betel, mówi On nam także o tym, że Bóg pragnie mieć na ziemi dom utworzony ze swoich odkupionych i przeobrażonych wybranych, dzięki czemu może przynieść niebo na ziemię i połączyć ziemię z niebem, uczynić dwoje jednym na wieczność.
 - 6. Prócz tego Jan w ostatniej napisanej przez siebie księdze, Księdze Objawienia, mówi nam, że również w walce o królestwo Boże Chrystus jest Słowem Bożym, którego przemawianie służy Bożemu zamysłowi – 19,13.
- D. Wyjścia Chrystusa z dni wieczności owocują pojawieniem się odwiecznej Bożej budowli, Nowej Jeruzalem, która będzie ostatecznym wypełnieniem odwiecznego Bożego planu, wzajemnym mieszkaniem Boga i człowieka – 21,3.22; zob. Ps 90,1:
- 1. Dzięki wyjściom Chrystusa z dni wieczności On, Słowo Boże w wieczności przeszłej, staje się (połączoną, zespoloną i zjednoczoną z wybranym ludem) Nową Jeruzalem w wieczności przyszłej.
 - 2. Ta wieczna budowla, Nowa Jeruzalem, zakończy pomost czasu i wprowadzi błogosławioną wieczność w przyszłość – zob. Koh 3,11.
 - 3. Opowiadamy się za tą budowlą i bądźmy nią – J 1,51; Rdz 28,11-22; 1 Kor 3,9.12a.16-17.

Poselstwo dziesiąte
Budowa domu Jahwe

Wersety biblijne: Ag 1,2-5.7-8.9b.14; 2:6-7.9a.

- I. Centralna myśl proroctwa Aggeusza brzmi: budowa domu Jahwe wiąże się z dobrem Bożego ludu dzisiaj i z nadejściem tysiącletniego królestwa wraz z jego Mesjaszem w wieku przywrócenia – 1,2.8; 2,6-9.20-23; Mt 19,28; Dz 3,20-21:**
- A. W Starym Testamencie dom Jahwe, albo inaczej świątynia, był po pierwsze typem Chrystusa, który jest pojedynczym domem Bożym, a także typem kościoła, Ciała, powiększonego Chrystusa, który jest domem Bożym zbiorowo – J 2,19-21; 1 Tm 3,15.
 - B. Dom Jahwe stanowi typ kościoła, dlatego proroctwo Aggeusza nawiązuje do nas, wierzących nowotestamentowych, gdyż jesteśmy rzeczywistością tego typu.
- II. Musimy zobaczyć znaczenie kościoła, domu Jahwe, domu Ojca – Ag 1,2; J 14,2:**
- A. Kościół – dom Jahwe, dom Ojca, Jego domostwo – umożliwia Bożemu życiu krzewienie się; dom Boży jest zatem miejscem, gdzie trwa i pomnaża się Jego życie – w. 2-3; 1,12-13; 20,17.
 - B. W kościele, który jest domem Jahwe, domem Ojca, niewidzialny i tajemniczy Trójjedyny Bóg przejawia się w sposób widzialny i stały wśród ludzi na ziemi – 1 Tm 3,15-16.
 - C. Kościół – dom Jahwe, dom Ojca – jest Bożym mieszkaniem, czyli miejscem, gdzie Bóg może doznać zaspokojenia i odpoczynku; w tym mieszkaniu żyje On i porusza się, by spełnić swą wolę i zaspokoić pragnienie, jakie ma w sercu – Ef 2,22; 1,5.9.11; Flp 2,13.
 - D. Kościół – dom Jahwe, dom Ojca, wynik uwielbienia Chrystusa przez Ojca boską chwałą – jest boskim i ludzkim zjednoczeniem przetworzonego i zwieńczonego Trójjedynego Boga z Jego odkupionymi, odrodzonymi i przeobrażonymi wybranymi – J 12,23; 13,31-32; 14,2.
 - E. Kościół – dom Jahwe, dom Ojca – służy wiecznemu i zdeterminowanemu Trójjedynemu Bogu do realizacji Jego odwiecznej ekonomii i zwieńczenia Nowej Jeruzalem, wiecznego celu, jakim jest Jego wieczny wyraz – Ef 3,9-11; Obj 21,2.10-11.
 - F. Kościół – dom Jahwe, dom Ojca – istnieje w Chrystusowym życiu zmartwychwstania; kościół zatem jest zmartwychwstańczy, czyli jest organiczną całością, całkowicie pozostaje w zmartwychwstaniu – J 11,25; 2,19; Dz 2,24.
 - G. W kościele, który jest domem Jahwe, domem Ojca, wchodzimy w zbiorowe doświadczanie Boga i doświadczanie wszechwystarczającego Boga, który jest objawiony w Jego domu – Rdz 35,1.3.7.11.
- III. Nowy Testament objawia to, w jaki sposób budowany jest kościół, który jest domem Jahwe, domem Ojca – Ag 1,8.14:**
- A. Dom Jahwe, dom Ojca, budowany jest w wyniku zespalania boskości z człowieczeństwem – J 14,20; 15,4a; 1 J 4,15:
 - 1. Zasada Bożej budowli polega na tym, że Bóg wbudowuje się w Chrystusie w nas i wbudowuje nas w Chrystusie w siebie samego – Ef 3,17a; J 14,20.
 - 2. Kościół jest Bożą budowlą, która składa się z Niego samego – boskiego materiału, który zespała się z człowiekiem, ludzkim materiałem – 1 Krl 6,7.15.20-21; 1 Kor 3,9.11-12a:
 - a. Dwie natury Chrystusa, boskość i człowieczeństwo, łączą się ze sobą i zespalają razem w jedno – Łk 1,35.
 - b. W zasadzie kościół jest taki sam, jak Chrystus – boska i ludzka natura zespalają się tu i stają jedną całością – J 14,20.
 - B. Budowanie kościoła, który jest domem Jahwe, domem Ojca, odbywa się w wyniku wzrostu wierzących w życiu; wzrost w życiu jest budowaniem – 1 Kor 3,6-9.16-17; Ef 2,21; 4,15-16:
 - 1. Boża budowla jest żywa i dlatego rośnie; faktyczne budowanie domu Bożego odbywa się w wyniku naszego wzrostu w życiu, a im bardziej wzrastamy w życiu, tym bardziej znajdujemy się w tej budowlu – 1 P 2,5; Ef 2,21.
 - 2. Wzrastać w życiu to wzrastać w Głowę, Chrystusa, to wzrost Chrystusa w nas we wszystkim, aż dojdziemy do dojrzałego w pełni człowieka – 4,15.13.

3. Ciało buduje siebie samo w wyniku wzrostu; wzrost jest tożsamy z budowaniem – w. 16.
- C. Budowanie kościoła, który jest domem Jahwe, domem Ojca, stanowi rezultat czynienia sobie przez Chrystusa domu w naszych sercach – 3,17a:
 1. Aby wypełniło się Pańskie słowo w Ewangelii Mateusza 16,18 na temat budowania kościoła, musimy pozwolić Chrystusowi czynić sobie dom w naszych sercach, posiąść, zająć i przepoić naszą wewnętrzną istotę; w ten sposób budowany jest kościół, który jest domem Jahwe, domem Ojca.
 2. Im więcej Chrystus zajmie naszą wewnętrzną istotę, tym bardziej będziemy mogli budować się z innymi i stawać zbiorowym wyrazem Trójjedynego Boga – Ef 3,17-21.
- D. Budowanie kościoła, który jest domem Jahwe, domem Ojca, odbywa się w wyniku ciągłego nawiedzania odkupionych wybranych przez Ojca i Syna wraz z Duchem, który w nich zamieszkuje i tworzy wzajemne mieszkanie zwieńczonego Trójjedynego Boga z Jego odkupionym ludem – J 14,23; 15,4a:
 1. Ojciec i Syn przychodzą i odwiedzają nas, by wykonywać w nas dzieło budowania, czynić mieszkanie, które będzie wzajemnym mieszkaniem dla Trójjedynego Boga i dla nas – 14,2.23.
 2. Na tym polega budowanie domu Ojca w wyniku ciągłego odwiedzania przez Trójjedynego Boga.
- E. Kościół, który jest domem Jahwe, domem Ojca, buduje siebie w wyniku praktykowania biblijnego sposobu spotykania się i służby – Ef 4,11-16; 1 Kor 14,24-26.31; Ag 1,8.14:
 1. Biblijny sposób spotykania się i służby prowadzi do zniesienia systemu klerykalno-świeckiego i rozwoju darów, funkcji oraz zdolności wszystkich członków organicznego Ciała Chrystusa – Mt 20,25-28; Rz 12,4-6.
 2. Dzięki praktykowaniu biblijnego sposobu spotykania się i służby Pan odzyskuje kapłaństwo ewangelii (15,16), doskonalenie pospolitych członków Ciała Chrystusa i czyni ich żywymi, aktywnymi i funkcjonującymi członkami Ciała (Ef 4,12.16; Hbr 10,24-25), a także odzyskuje spotkania kościoła, które odbywają się we wzajemności, podczas których ma miejsce prorokowanie i które służą budowaniu tego Ciała (1 Kor 14,4b.24a.26.31).

IV. „Wstrząsnę wszystkimi narodami i Pragnienie wszystkich narodów przyjdzie” – Ag 2,7a:

- A. Odnosi się to do Chrystusa, który jest Pragnieniem wszystkich narodów – Ml 3,1b.
- B. Przyjście Chrystusa, który jest Pragnieniem wszystkich narodów, uzależnione jest od powrotu Bożego ludu z niewoli w Babilonie i odzyskania budowy domu Bożego – 1 Tm 3,15; 1 P 2,5.
- C. Tylko kościół zbudowany w dom Boży i Ciało Chrystusa zgodnie z Pańskim pragnieniem może być odskocznią do wieku królestwa; Panu zatem potrzebny jest zbudowany kościół ze względu na Jego powrót – Mt 16,18-19.27-28.

V. „Napełnię chwałą ten dom... Przyszła chwała tego domu będzie większa od dawnej” – Ag 2,7b.9a:

- A. Chwała Boża przebywa w Bożej budowli, domu Jahwe – Wj 40,34-35; 1 Krl 8,10-11; 2 Krn 3,1; 5,1-2.13-14; Ef 3,21; Obj 21,10-11.
- B. Ezechiel w Bożej wizji zobaczył, jak chwała Jahwe powróciła do domu Jahwe i napełniła dom – Ez 43,1-5:
 1. Chwała Jahwe powróciła do domu, gdyż zakończyła się jego budowa – w. 2, 5.
 2. Pokazuje to, że aby Bóg chwały zamieszkał w kościele, musi on zostać zbudowany i stać się mieszkaniem Boga – Ef 2,21-22; 3,14-21.
- C. W życiu kościoła powinniśmy najpierw brać pod uwagę Pańską chwałę; decyzje w życiu kościoła muszą być podejmowane przede wszystkim zgodnie z Pańską chwałą – 1 Kor 10,31; Ef 3,21; Flp 4,20; 1 P 4,11.
- D. Doświadczając życia kościoła, zabiegajmy o doświadczanie chwały w Bożym mieszkaniu – J 17,22; Ef 3,21.

Doświadczać uzdrawiającego Chrystusa w Księdze Malachiasza przez wzgląd na powtórne przyjście Pana i zakończenie wieku

Wersety biblijne: Ml 3,1-3.10.14.20.

I. Musimy ujrzeć znaki powtórnego przyjścia Chrystusa i zakończenia wieku – Mt 24,3.14-15; Łk 21,28-36:

- A. Pan prorokował, że zanim Antychryst zawrze przymierze z narodem Izraela na siedem lat pod koniec obecnego wieku, naród Izraela zostanie przywrócony – Mt 21,19; 24,32-35; Dn 9,27.
- B. Antychryst zerwie przymierze z Izraelem, a jego bożek stanie w Bożej świątyni na początku wielkiego ucisku, który będzie trwał trzy i pół roku; na tej podstawie widzimy, że świątynia musi zostać odbudowana, zanim Pan powróci – w. 27; 2 Tes 2,3-4.
- C. Nim nastanie wielki ucisk, ewangelia królestwa będzie głoszona na całej zamieszkałej ziemi, zwycięzcy zostaną pochwyceni, opuszczą większość wierzących, którzy z powodu nieosiągnięcia dojrzałości przejdą na ziemi przez ten ucisk – Mt 24,14-15.40-41; Obj 12,5; 14,1.4.
- D. Tajemnica bezprawia działa obecnie w narodach i w społeczeństwie; jego kulminacją będzie mąż bezprawia, Antychryst – 2 Tes 2,3-10:
 - 1. Moc Antychrysta będzie mocą Szatana; Antychryst jest ucieleśnieniem Szatana; Antychryst będzie prześladował i niszczył lud Boży – zarówno bogobojnych Żydów, jak i chrześcijan, którzy wierzą w Chrystusa – Dn 8,24; Obj 12,17; 13,7.
 - 2. Antychryst wycieńczy świętych Najwyższego; zanim Pan powróci, zapanuje wielkie oszukaństwo i złudzenie, musimy zatem wytrwać w Panu i z Nim w tej ostatniej godzinie – Dn 7,25; 2 Tm 3,1; Mk 6,45-52.
 - 3. Szatan i Antychryst chcą wykorzystać dusze ludzi jako narzędzia do swych działań w ostatnim wieku – Obj 18,11-13; 2 Tm 3,5; zob. Za 12,1.
- E. Dzisiaj tajemnicę pobożności (Chrystusa, pojedynczy przejaw Boga w ciele) wyrażają Pańscy zwycięzcy, którzy stanowią zbiorowy przejaw Boga w ciele – 1 Tm 3,16; Dz 9,5.

II. Księga Malachiasza objawia, że jeśli mamy być zwycięzcami, musimy doświadczać uzdrawiającego Chrystusa przez wzgląd na Jego powtórne przyjście – 3,1-3.20:

- A. Malachiasz prorokował w czasach Nehemiasza; w tamtych czasach kapłani i resztką Bożego ludu tkwili w mroku samooszukiwania, czyli obsesji – 1,6-7; 1 J 1,8; Dz 9,1-2; J 16,2; zob. Flp 3,3:
 - 1. U osoby owładniętej obsesją występuje następujący objaw: myśli ona i postępuje zupełnie źle, a mimo to sądzi i wierzy, że ma całkowicie rację.
 - 2. Księga Malachiasza pokazuje nam stan upadku ludu Bożego, który oszukiwał samego siebie i znajdował się we władzy ciemności Szatana – 1,2.6-7; 2,13-14.17; 3,7-8.13-15; Kol 1,12-13; zob. Dz 26,18.
 - 3. Dzieci Izraela oddawały cześć Bogu i służyły Mu, lecz ponieważ oszukiwały samych siebie, czyniły to pogrążone w smutku, w ogóle niezadowolone, że tego od nich się wymagało – Ml 3,13-14.
 - 4. Powodem obsesji, samooszukiwania, jest umiłowanie ciemności bardziej niż światła (J 3,19-20), duma (Ab 3), nieprzyjmowanie miłości prawdy (2 Tes 2,10-11; Prz 23,23) i nieszukanie chwały od jedynego Boga (J 5,44).
 - 5. Zostaniemy zbawieni od obsesji, samooszukiwania, żyjąc w świetle i widząc to, co widzi Bóg – Iz 50,10-11; Ps 36,10; 1 J 1,5.7.9; Kol 1,12.
- B. Uzdrawiający Chrystus jest Posłańcem Boga i żywym poselstwem od Niego jako ogień odlewnika i ług folusznika, służące do oczyszczenia i wydoskonalenia resztki Bożego ludu w upadku – Ml 3,1-3; Obj 1,20—2,1; Am 3,7; zob. Łk 2,26; Hbr 11,7.
- C. Uzdrawiający Chrystus jest Aniołem przymierza – Ml 3,1:
 - 1. Chrystus jako Anioł przymierza przyjdzie nagle i wykona na Izraelu przymierze, które wcielił w życie poprzez swoją śmierć – Mt 26,28.

2. Chrystus, przychodząc za pierwszym razem, przyszedł jako Anioł, usługujący (zob. Hbr 1,14), by służyć Bogu i ukształtować nowy testament (Mk 10,45).
 3. Chrystus, ustanawiając swój stół w noc, kiedy Go zdradzono, ustanowił nowe przymierze (Łk 22,20); w przymierzu tym Bóg zobowiązał się, że przebaczy nam grzechy i udzieli siebie do naszego wnętrza oraz stanie się naszym życiem, prawem życia i wszystkim w naszym wnętrzu, dzięki czemu będziemy mogli Nim żyć (Jr 31,31-34; Hbr 8,8-12).
 4. Chrystus, Anioł przymierza, jest jego poręczeniem (7,22) i w zmartwychwstaniu wypełnia nowe przymierze, czyniąc je rzeczywistym dla nas poprzez zapewnianie nas, że grzechy zostały nam przebaczone i udzielanie nam bogactw Trójjedyne Boga, który zawarł z nami przymierze.
- D. Uzdrawiający Chrystus jest Pragnieniem narodów – Ml 3,1; Ag 2,7.
- E. Uzdrawiający Chrystus jest Słońcem sprawiedliwości – Ml 3,20; 3,1-3:
1. Słowo „Słońce” wskazuje na życie, a słowo „sprawiedliwość” na prawość; całą ziemię napęłnia śmierć i niesprawiedliwość, lecz u uzdrawiającego Chrystusa jest życie i prawość – zob. 2 Kor 5,4; Hbr 6,10.
 2. Gdy Chrystus przyszedł za pierwszym razem, był wschodzącym Słońcem dla mrocznego wieku; gdy przyjdzie po raz wtóry, powróci jako Słońce sprawiedliwości w swoim królestwie – Łk 1,78; Ml 3,20; zob. Mt 17,1-8.
 3. Chrystus, który jest Słońcem sprawiedliwości z uzdrowieniem w swych skrzydłach, uzdrawia nas w życiu – Ml 3,20; J 1,4-5; 8,12.
 4. Być uzdrowionym to zostać zbawionym, uleczonym; Chrystus nas uzdrowi, lecz musimy pozwolić Mu swobodnie na skrzydłach latać nad nami, wokół nas, przez nas i w nas – Ml 3,20; Prz 4,18:
 - a. Dostrzeżmy wielką Bożą miłość do nas i zachowujmy siebie w tej miłości – Ml 1,1-2; Ef 1,4-5; 2 Kor 5,14; Jud 19-21; 2 Tes 3,5.
 - b. Baczmy na swojego ducha, ćwiczmy go, nie zasmucajmy Ducha ani Go nie gaśmy – Ml 2,15-16; Ef 4,30; 1 Tes 5,19; Rz 8,6.
 - c. Szanujmy Boga i bójmy się Go, przynosząc całą dziesięcinę do spichlerza na potrzeby kościoła, wspieranie ewangelii, zaopatrywanie Pańskich sług i świętych w potrzebie – Ml 3,7-12; Pwt 14,22-23; Flp 1,5; 4,15-16; 3 J 5-8; Rz 12,13:
 - (1) Słowa na temat dziesięciny były skierowane do Izraelitów w Starym Testamencie, lecz zgodnie z zasadą odnoszą się również do wierzących nowotestamentowych – Ml 3,10; zob. Hbr 7,1-3; Mt 23,23.
 - (2) Jeśli zajmując się pieniędzmi i sprawami materialnymi, będziemy wierni w tym, by żyć mając na względzie Boże zarządzanie, nie będzie żadnych potrzeb finansowych w odzyskiwaniu – Ne 13,10-14; Łk 6,38; Dz 20,35; Mt 6,1-4.
 5. Zwycięzcy, przebudowani Chrystusem, który jest Słońcem, będą świecić jak słońce w królestwie ich Ojca – 13,43; Sdz 5,31.

Przebudzenie objawione u Proroków Mniejszych

Wersety biblijne: Ha 3,2a; Oz 6,2; Jl 3,1-2; Ag 1,14a; 2,7a; Ml 3,1b.20.

I. Księga Habakuka 3,2a mówi o przebudzeniu – „O, Jahwe, Twe dzieło niech ożyje, gdy czas nadejdzie”:

- A. Możemy rzec, że kwestia przebudzenia stanowi „jądro” w „skorupce” Proroków Mniejszych.
- B. U Bożych wybranych zawsze było obecne dążenie do przebudzenia; możemy nie zdawać sobie z tego sprawy, lecz przez wszystkie lata naszego życia chrześcijańskiego mieliśmy w sobie takie dążenie – zob. Ps 80,18-20.
- C. W Bożych oczach jedna osoba z grona wybranych reprezentuje całość; Bóg zawsze uważa swoich wybranych za zbiorowe Ciało.
- D. Oznacza to, że Habakuk i my stanowimy jedno w jednej całości, którą są Boży wybrani; gdy zatem Habakuk modlił się o przebudzenie, my również się modliliśmy; taka modlitwa jest modlitwą wieczną.
- E. Aby praktykować ustanowiony przez Boga, biblijny sposób spotykania się i służby, musimy doznać przebudzenia; dlatego Pan prowadzi nas do praktykowania porannego przebudzenia:
 - 1. My, wierzący, powinniśmy podążać za wschodem słońca i ożywiać się oraz zaczynać od nowa co rano; codziennie potrzebujemy „wschodu słońca”, przebudzenia – Ml 3,19-20; Prz 4,18; Sdz 5,31; Mt 13,43.
 - 2. Jeśli codziennie doświadczamy przebudzenia, będziemy żywi, upoważni to też nas do praktykowania ustanowionej przez Boga drogi i udzielania pomocy kościołowi w jej obraniu.

II. Z jednej strony Habakuk modlił się o przebudzenie; z drugiej strony Ozeasz mówił o spustoszeniu „dwóch dni” i zmartwychwstaniu na trzeci dzień – „Po dwu dniach ożywi nas, a dnia trzeciego nas dźwignie i żyć będziemy w Jego obecności” – Oz 6,2:

- A. U Pana jeden dzień jest jak tysiąc lat (2 P 3,8); zgodnie z tą zasadą dwa dni w Księdze Ozeasza 6,2 mogą symbolizować pierwsze dwa okresy po tysiąc lat każdy, licząc od 70 r. po Chr., kiedy to rzymski książę Tytus zniszczył Jerozolimę i świątynię, z okrucieństwem zabił tysiące Żydów i sprawił, że rozproszyli się oni po różnych narodach.
- B. Od owego czasu Izrael, nasz przedstawiciel, uległ spustoszeniu; odtąd Żydzi zostali bez króla, księcia, ofiar i świątyni, co stanowiło wypełnienie proroctwa z Księgi Ozeasza 3,4.
- C. Bóg na dwa tysiące lat pozostawił Izrael w stanie martwoty, lecz po upływie dwóch tysięcy lat nadejdzie okres trzeciego tysiąclecia.
- D. Trzeci dzień może symbolizować trzecie tysiąclecie, czyli tysiącletnie królestwo, wiek przywrócenia, który zaistnieje w rzeczywistości zmartwychwstania Chrystusa (Obj 20,6); Izrael wówczas powstanie, czyli zostanie przywrócony.
- E. Identyczna zasada obowiązuje w naszym życiu chrześcijańskim:
 - 1. Po upływie dwóch dni spustoszenia nastaje dzień trzeci; Chrystus zmartwychwstał na trzeci dzień, a jako pneumatyczny Chrystus, życiodajny Duch w zmartwychwstaniu, jest rzeczywistością dnia trzeciego – 1 Kor 15,4.45; J 11,25.
 - 2. Dzisiaj możemy przyjąć pneumatycznego Chrystusa w zmartwychwstaniu i w ten sposób radować się rzeczywistością Jego zmartwychwstania; jeśli mamy zmartwychwstałego Chrystusa, znajdujemy się w poranku, wschodzie słońca i staje się to dla nas prawdziwym przebudzeniem.
 - 3. Ilekroć kontaktujemy się z takim Chrystusem, zostajemy wyprowadzeni ze spustoszenia dwóch dni i wniesieni do zmartwychwstania dnia trzeciego.
- F. Przebudzenie objawione w Prorokach Mniejszych dotyczy rodziny, kościoła, narodów i całej rasy ludzkiej, jak też całego wszechświata; w zasadzie wszystko i wszyscy na ziemi znajdują się w spustoszeniu dwóch dni, o których mówi Księga Ozeasza 6,2:
 - 1. Od upadku człowieka w całym stworzeniu zaznacza się dążenie do przebudzenia; mówi o tym List do Rzymian 8,20-22: „Stworzenie bowiem zostało poddane marność – nie z własnej chęci, ale ze względu na Tego, który je poddał – w nadziei, że również i ono zostanie wyzwolone z niewoli zepsucia, by uczestniczyć w wolności i chwale dzieci Bożych. Wiemy przecież, że całe stworzenie aż dotąd współ jęczy i moli się w bólach”.

2. Z powodu upadku Adama skażenie, niewola i śmierć weszły w całe stworzenie; dzisiaj wszystko niszczy i poddane jest niewoli zepsucia; wszystko, co poddane jest tej niewoli, dąży do przebudzenia – zob. 2 Kor 4,16.
- G. Powszechna potrzeba przebudzenia, przywrócenia, może zostać zaspokojona jedynie przez Chrystusa i w Nim; jedynie Chrystus, który zmartwychwstał trzeciego dnia, jest ożywiającą mocą:
 1. Chrystus jest zmartwychwstaniem, rzeczywistością dnia trzeciego dla całego wszechświata i całej ludzkości; rzeczywistością dnia trzeciego jest osoba zmartwychwstałego Chrystusa wraz z rzeczywistością przebudzenia.
 2. Chrystus zatem jest pierwiastkiem przebudzenia, do którego dąży całe stworzenie; skażenie i spustoszenie może pochłonąć jedynie zmartwychwstały Chrystus.
- H. Doświadczymy przebudzenia, kontaktując się z Chrystusem poprzez nawrócenie i wyznawanie grzechów, upadków i ciemności, i w ten sposób wchodząc w Niego jako zmartwychwstanie; czyniąc tak, zostajemy wyprowadzeni ze spustoszenia dwóch dni i wniesieni do Chrystusa, rzeczywistości dnia trzeciego; trzeci dzień to po prostu osoba zmartwychwstałego Chrystusa wraz z rzeczywistością przebudzenia.

III. Księga Joela 3,1 i 2 mówi o wylaniu Ducha:

- A. Codziennie potrzeba nam wylania wszechzawierającego, zwieńczonego, złożonego, życiodajnego Ducha, który jest przetworzonym i zwieńczonym Trójjedynym Bogiem.
- B. Duch ten obejmuje boskość i człowieczeństwo Chrystusa, skuteczność Jego śmierci i moc Jego zmartwychwstania; Duch ten jest naszym działem, naszym dziedzictwem.

IV. Boży wybrani odpowiadają przez to, że pozwalają Panu, by pobudził ich w duchu: „Pobudził więc Jahwe ducha Zorobabela, syna Szealtiel, namiestnika Judy, i ducha arcykapłana Jozuego, syna Josadaka, a także ducha całej reszty ludu” – Ag 1,14a:

- A. Pan pobudził Bożych wybranych w ich duchu, w porządku zgodnym z Bożą władzą, przez wzgląd na odzyskanie budowy Bożego domu, poczynając od naczelnika Zorobabela – por. Ezd 1,5.
- B. W Prorokach Mniejszych mowa jest zarówno o boskim Duchu, jak i pobudzonym ludzkim duchu Bożych wybranych.
- C. W Nowym Testamencie boski Duch został zwieńczony i wylany (Dz 2,17-21; J1 3,1-5), a nasz ludzki duch reaguje na Niego pobudzeniem (2 Tm 1,6-7; zob. Dz 17,16; Rz 8,16; 2 Kor 2,13).

V. Prorocy Mniejsi objawiają również, że Chrystusem możemy się radować; radowanie się Bożym Chrystusem jest w rzeczywistości radowaniem się samym Bogiem – Ps 43,4:

- A. „Poruszę wszystkie narody i przyjdzie Pragnienie wszystkich narodów” – Ag 2,7a; zob. Ml 3,1b:
 1. Możemy radować się Chrystusem, który jest pragnieniem Bożych wybranych i Tym, którego pragnie ludzkość; czy jesteśmy gorący, czy zimni względem Pana, pragniemy Chrystusa; pragniemy Go codziennie.
 2. Mimo iż narody nie znają Chrystusa, wciąż Go pragną; wszyscy pragną pokoju i dobrego życia, pełnego takich cnót, jak światło, miłość, cierpliwość, pokora, łagodność, wytrwałość, radość i sprawiedliwość; skoro Chrystus jest rzeczywistością tego wszystkiego, to, że narody tego pragną, oznacza, że podświadomie pragną Chrystusa.
 3. Chrystus jest jedyną potrzebą ludzkości; pragną Go wszyscy, tak wierzący, jak i niewierzący.
- B. Możemy radować się Chrystusem, który jest Aniołem przymierza – w. 1b:
 1. To, że Chrystus jest Aniołem, oznacza, że jest On sługą – zob. Hbr 1,14.
 2. Jako Anioł przymierza, wcielił On w życie nowe przymierze przy stole (Łk 22,20), a jako jego poręczanie (Hbr 7,22) sprawia On, że wszystko w tym przymierzu staje się dla nas rzeczywistością (Jr 31,31-34; Hbr 8,8-12).
- C. Księga Malachiasza 3,20 mówi nam, że możemy radować się Chrystusem, który jest Słońcem sprawiedliwości z uzdrowieniem w swych skrzydłach:
 1. Radując się Chrystusem, który jest Słońcem sprawiedliwości, wzrastamy w życiu, a ciemność zostaje rozproszona.
 2. Radując się Chrystusem, który jest Słońcem sprawiedliwości, doznajemy uzdrowienia w życiu, a niesprawiedliwość zostaje usunięta w cień.

VI. Kiedy mamy Chrystusa, doznajemy nie tylko przebudzenia, lecz także przywrócenia:

- A. Tysiącletnie królestwo będzie czasem przywrócenia (Mt 19,28; Dz 3,21); przywrócenie to zostanie zwieńczone w nowym niebie i nowej ziemi, których centrum będzie Nowa Jeruzalem.
- B. Będzie to największe, ostateczne przywrócenie, którego dokona zmartwychwstały Chrystus.

VII. Pan pragnie wprowadzić kościoły w nowe przebudzenie i zakończy ten wiek:

- A. Możemy wkroczyć w nowe przebudzenie dzięki dojściu na szczyt boskiego objawienia przy pomocy posługi wieku – objawienia na temat odwiecznej Bożej ekonomii: „Mam nadzieję, że święci w kościołach na całej ziemi, szczególnie współpracownicy i starsi, zobaczą to objawienie, a następnie powstaną i będą się modlić, by Bóg dał nam nowe przebudzenie – przebudzenie, jakiego historia nigdy wcześniej nie odnotowała” – *Life-study of First and Second Chronicles*, s. 15.
- B. Możemy wkroczyć w nowe przebudzenie dzięki prowadzeniu życia Boga-człowieka: „Wszyscy ogłosimy, że chcemy prowadzić życie Boga-człowieka. Bóg-ludzie w końcu staną się zwycięzcami, Syjonem wewnątrz Jeruzalem. Przyniesie to nowe przebudzenie, jakiego nigdy wcześniej nie widziano w historii, i to zakończy ten wiek” – *Life-study of First and Second Chronicles*, s. 28.
- C. Możemy wkroczyć w nowe przebudzenie dzięki pasieniu innych według Boga: „Mam nadzieję, że zapanuje wśród nas prawdziwe przebudzenie dzięki temu, że przyjmiemy brzemień pasienia. Jeśli wszystkie kościoły przyjmą to nauczanie i będą uczestniczyć we wspólnym pasieniu Chrystusa, nastanie wielkie przebudzenie w odzyskiwaniu” – *The Vital Groups*, s. 40.